Coloseni - Comentarii W. McDonald

Pe vremea când a fost redactat Noul Testament, o scrisoare începea de obicei cu numele autorului. Tot aşa şi Pavel se prezintă ca apostol al lui Isus Cristos prin voia lui Dumnezeu. Un apostol era un trimis special al Domnului Isus. Pentru a li se confirma mesajul propovăduit, apostolii au primit puterea de a săvârşi minuni (2Corinteni 12:12). În plus, citim că atunci când apostolii şi-au pus în unele cazuri, mâinile peste credincioşi, a fost dăruit Duhul Sfânt (Fapte 8:15-20;19:6). Astăzi nu există în lume apostoli în sensul strict al cuvântului şi este o mare nechibzuinţă ca cineva să pretindă că ar fi succesor al primilor doisprezece apostoli. Mulţi interpretează Efeseni 2:20 în sensul că lucrarea celor înzestraţi cu darul distinctiv de apostoli şi profeţi a avut de a face, în principal, cu întemeierea bisericii, în contrast cu lucrarea evangheliştilor, păstorilor şi învăţătorilor (Efeseni 4:11), care continuă şi în dispensaţia actuală. Pavel îşi derivă apostolia din voia lui Dumnezeu (vezi şi Fapte 9:15;Galateni 1:1). Nu a fost o ocupaţie pe care şi-a ales-o singur sau pentru care să fi fost instruit de oameni, după cum această funcţie nu i-a fost încredinţată prin ordinarea oamenilor. Nu a provenit „de la oameni" (ca sursă), nici „prin oameni" (ca instrument), ci întreaga lui misiune a fost desfăşurată cu convingerea solemnă că Dumnezeu însuşi l-a ales să fie apostol.

Pe când redacta această scrisoare lângă Pavel se afla Timotei fratele nostru. Este bine să observăm aici o totală lipsă de oficialism în atitudinea lui Pavel faţă de Timotei. Ambii erau membri ai unei frăţii comune şi nici măcar nu se punea problema unei ierarhii, de felul celei care există astăzi în rândurile demnitarilor bisericeşti, cu titluri pompoase şi veşminte specifice.

Scrisoarea aceasta se adresează sfinţilor şi fraţilor credincioşi în Cristos care sunt în Colose - două denumiri frumoase care se aplică în Noul Testament tuturor creştinilor.

Sfinţi - asta înseamnă că ei sunt despărţiţi de lume şi alipiţi la Dumnezeu, urmarea acestui act trebuind să se manifeste prin viaţa lor sfântă.

Fraţi credincioşi arată că sunt copiii unui Tată comun prin credinţa în Domnul Isus; sunt fraţi şi surori care cred. Creştinii mai sunt numiţi discipoli (ucenici) şi credincioşi, în alte locuri din Noul Testament.

În Cristos se referă la poziţia lor duhovnicească. Când au fost mântuiţi, Dumnezeu i-a aşezat în Cristos, ei fiind acum „acceptaţi în Preaiubitul." Urmarea este că ei au viaţa şi natura Lui, de acum înainte nemaifiind văzuţi de Dumnezeu ca nişte copii ai lui Adam sau ca oameni ne-născuţi din nou, ci acceptaţi pe deplin, cum este Fiul Său.

Sintagma: în Cristos comunică o încărcătură de intimitate, acceptare şi siguranţă ce depăşeşte orice capacitate a minţii omeneşti de a o pricepe. Amplasarea geografică a acestor credincioşi este indicată de sintagma: care sunt în Colose. Poate niciodată n-am fi putut citi despre acest oraş, dacă evanghelia nu s-ar fi predicat acolo, aducând sufletele la mântuire.

Pavel îi salută acum pe sfinţi cu frumosul salut: Har vouă şi pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru şi de la Domnul Isus Cristos. Nici o altă alăturare de cuvinte nu ar putea exprima mai plenar binecuvântările aduse de creştinism decât formula: har şi pace.

Har era un salut destul de răspândit în lumea elenă, după cum pace era un salut obişnuit la evrei, ambele cuvinte fiind folosite atât la întâlnire, cât şi la despărţire. Harul ni-L înfăţişează pe Dumnezeu coborându-se la nivelul omenirii păcătoase şi pierdute, cu nesfârşită iubire şi compasiune iar pacea rezumă toate rezultatele vieţii unei persoane, atunci când aceasta acceptă harul lui Dumnezeu, ca dar fără plată. R. J. Little spune: „Harul poate însemna multe lucruri, fiind aidoma unui cec în alb. Pacea este negreşit o componentă a moştenirii creştinului, pe care nu trebuie să-l lăsăm pe Satan să ne-o răpească."

Semnificativă este şi topica: întâi este harul, apoi pacea. Dacă Dumnezeu n-ar fi luat iniţiativa, acţionând sub impulsul iubirii şi îndurării Sale faţă de noi, am zăcea şi azi în păcatele noastre. Dar slavă Lui, că a avut această iniţiativă, trimiţându-L pe Fiul Lui să moară pentru noi, drept care acum putem avea pace cu Dumnezeu, pace cu semenii noştri şi pacea lui Dumnezeu în sufletele noastre. Dar de îndată ce am făcut această afirmaţie, ne dăm seama cât de ne-adecvate sunt cuvintele noastre pentru a putea defini suficient profunda realitate pe care o exprimă ele.

După ce i-a salutat pe sfinţii aceştia cu cuvintele ce au intrat în vocabularul definitoriu al creştinismului, apostolul face încă un gest caracteristic - se pleacă pe genunchi, cu mulţumiri şi rugăciune pe buze. Se pare că apostolul întotdeauna îşi începea rugăciunea cu laude adresate Domnului - pildă pe care bine ar fi dacă ne-am însuşi-o. Rugăciunea lui este adresată lui Dumnezeu Tatăl Domnului nostru Isus Cristos. Rugăciunea este privilegiul nespus de mare de a fi primiţi în audienţă la Suveranul universului. Pe bună dreptate cineva ar putea întreba: „Cum poate un biet om îndrăzni să stea înaintea înfricoşătoarei şi măreţei prezenţe a Dumnezeului Preaînalt?" Răspunsul îl găsim în însuşi textul versetului: slăvitul şi maiestuosul Dumnezeu al universului este Tatăl Domnului nostru Isus Cristos. Cel Preaînalt este acelaşi care s-a apropiat de noi, devenind intim. Datorită faptului că credincioşii în Cristos se împărtăşesc din viaţa Lui, Dumnezeu este acum şi Tatăl nostru (Ioan 20:17). Noi ne putem apropia de El prin Cristos.

Rugându-ne neîncetat pentru voi. Luată separat, această sintagmă nu pare ieşită din comun, dar sensul ei e amplificat de observaţia că Pavel îşi exprimă aici interesul pentru oameni cu care încă nu a avut prilejul să se întâlnească. Comparaţia aceasta cu propria noastră dificultate de a ne aduce aminte de rudele şi prietenii noştri, înaintea tronului de har! Ce listă uriaşă de persoane pentru care obişnuia să se roage trebuie să fi avut apostolul Pavel! El se ruga nu numai pentru cei pe care îi cunoştea, ci şi pentru creştinii din depărtări, ale căror nume i-au fost aduse la cunoştinţă de alţii. Cu adevărat, viaţa de necurmată rugăciune a apostolului Pavel ne ajută să-l înţelegem mai bine.

El auzise despre credinţa în Cristos Isus a colosenilor şi despre dragostea lor faţă de toţi sfinţii. Mai întâi el menţionează credinţa for în Cristos Isus, acesta trebuind să fie întotdeauna punctul nostru de plecare. În lumea contemporană există mulţi oameni religioşi, care vorbesc întruna despre dragostea lor pentru alţii. Dar dacă îi descoşi mai îndeaproape, constaţi că nu au nici o credinţă în Domnul Isus. Or, o asemenea dragoste reprezintă un gol imens şi o totală lipsă de sens. Pe de altă parte, sunt cei care mărturisesc cu buzele credinţa lor în Cristos, dar degeaba cauţi că nu vei găsi nici o dovadă a dragostei lor în viaţa lor. Pavel pune sub semnul întrebării şi sinceritatea credinţei lor. Trebuie să

existe credinţă adevărată în Mântuitorul, şi această credinţă trebuie demonstrată printr-o viaţă de iubire faţă de Dumnezeu şi faţă de semenii noştri.

Pavel spune că credinţa este în Cristos. Trebuie să luăm bine seama la acest lucru. Domnul Isus Cristos este prezentat întotdeauna în Scriptură ca ţinta credinţei, obiectivul spre care este îndreptată aceasta. Cineva poate avea credinţă nemărginită într-o bancă, dar credinţa aceea este valabilă doar în măsura în care banca respectivă este fiabilă. Oricâtă credinţă ai avea în banca respectivă, aceasta nu va putea asigura depozitele bancare, dacă banca nu este gestionată cum trebuie. Credinţa în sine nu este suficientă. Credinţa respectivă trebuie să fie axată pe Domnul Isus Cristos. Întrucât El nu poate da greş niciodată; nici o persoană care-şi pune încrederea în El nu va fi dezamăgită niciodată.

Faptul că Pavel a auzit despre credinţa şi dragostea lor arată că ei nu erau nişte credincioşi ascunşi. De fapt, Noul Testament nu oferă prea multe încurajări celor care şi-ar propune să trăiască o viaţă de ucenic secret. Învăţătura Cuvântului lui Dumnezeu este că dacă cineva L-a primit cu adevărat pe Mântuitorul, atunci acea persoană nu va putea să nu-L mărturisească în public pe Cristos şi mântuirea pe care i-a adus-o.

Dragostea colosenilor îi cuprindea pe toţi sfinţii. Cu alte cuvinte, această dragoste nu avea nici o umbră de sectarism sau de mărginire locală. Colosenii nu-i iubeau doar pe cei din părtăşia lor, ci oriunde găseau credincioşi adevăraţi, îşi revărsau fără rezerve toată căldura dragostei lor peste ei. Asta ar trebui să ne fie învăţământ ca şi dragostea noastră să nu aibă un caracter îngust şi să nu se mărginească la cei din propriul nostru cerc de părtăşie locală sau numai la misionarii din ţara noastră. Trebuie să dăm cinste oilor lui Cristos din orice loc unde s-ar găsi acestea, manifestându-ne, ori de câte ori posibil, dragostea faţă de ele.

Nu este-prea clară legătura acestui verset cu textul precedent. Trebuie el legat de versetul 3? Noi dăm mulţumiri... din pricina nădejdii care vă este păstrată în ceruri? Sau legătura trebuie stabilită cu versetul 4: Dragostea voastră pentru toţi sfinţii, din pricina nădejdii care vă este păstrată în ceruri?

Ambele interpretări sunt valabile. Apostolul avea motive să mulţumească nu numai pentru credinţa şi dragostea lor, ci şi pentru moştenirea de care vor avea ei parte în viitor. Pe de altă parte, tot atât de adevărat este şi faptul că credinţa în Cristos Isus şi dragostea pentru toţi sfinţii sunt exercitate în lumina binecuvântărilor care ne aşteaptă. În orice caz, putem vedea cu toţii că Pavel enumera aici cele trei virtuţi cardinale ale vieţii creştine: credinţa, dragostea şi nădejdea, pe care le găsim şi la 1Corinteni 13:13 şi la 1Tesaloniceni 1:3;5:8. Lightfoot spune: „Credinţa se reazemă pe trecut; dragostea acţionează în prezent; iar nădejdea ne îndreaptă privirile spre viitor.”

În versetul acesta nădejdea nu înseamnă atitudinea de aşteptare sau de năzuire după un lucru, ci se referă la obiectul sperat. Aici înseamnă împlinirea sau consumarea mântuirii noastre, când vom fi duşi în cer şi ne vom lua în primire moştenirea veşnică. Colosenii auziseră despre această nădejde, probabil când Epafras le vestise evanghelia.

Ceea ce au auzit ei este redat de sintagma: cuvântul adevărului evangheliei. Evanghelia de aici este descrisă ca mesajul unei veşti bune adevărate. Poate că Pavel se gândea la învăţăturile false ale gnosticilor, când scria aceste cuvinte. Cineva a definit „adevărul" drept ceea ce afirmă Dumnezeu despre un lucru (Ioan 17:17).

Evanghelia este adevărată pentru că este cuvântul lui Dumnezeu.

Adevărul evangheliei ajunsese până la coloseni, ca de altfel până la marginile lumii cunoscute până atunci. Afirmaţia nu trebuie luată în sens absolut, întrucât nu se poate deduce de aici că absolut toţi oamenii din lumea de atunci au auzit evanghelia. Mai degrabă ar putea să însemne, cel puţin parţial, că o seamă de oameni din orice naţiune au auzit vestea bună a evangheliei (Fapte 2). Versetul ar mai putea însemna că evanghelia este destinată tuturor oamenilor şi că se vestea peste tot, fără îngrădiri intenţionate. Pavel descrie şi rezultatele inevitabile pe care le produce evanghelia. În Colose şi în toate celelalte părţi ale lumii în care ajunsese să fie vestită evanghelia, ea a dat roadă şi a crescut (textul marginal NKJV). Se face această afirmaţie pentru a se sublinia caracterul supranatural al evangheliei, căci în natură de obicei rodirea şi creşterea nu au loc concomitent. De multe ori planta respectivă trebuie curăţată pentru ca să dea rod, căci dacă este lăsată să crească în voie, va acapara toată seva, repartizând-o frunzelor şi ramurilor, şi nu rodului. Dar evanghelia înfăptuieşte ambele procese simultan: dă roadă în mântuirea sufletelor şi zidirea sfinţilor, răspândindu-se, în acelaşi timp, din oraş în oraş şi de la neam la neam.

Este exact efectul pe care l-a avut evanghelia în viaţa colosenilor din ziua când ei au auzit şi au cunoscut harul lui Dumnezeu în adevăr. În biserica din Colose s-a produs o creştere numerică, dar şi o dezvoltare duhovnicească în viaţa credincioşilor de acolo.

Se pare că evanghelia a făcut, într-adevăr, paşi uriaşi în primul veac, ajungând în Europa, Asia şi Africa, cu mult peste limitele unde credeau unii că se va opri. Dar nu există temeiuri să credem că a străbătut tot pământul.

Harul lui Dumnezeu descrie aici foarte adecvat mesajul evangheliei. Prin ce am putea rezuma mai frumos vestea bună decât prin adevărul minunat, potrivit căruia harul lui Dumnezeu se revarsă peste oameni vinovaţi, care nu merită decât mânia lui Dumnezeu!

Apostolul precizează că de la Epafras au auzit credincioşii mesajul evangheliei, ajungând să cunoască acest mesaj în experienţa lor practică de trăire. Pavel îl laudă pe Epafras, definindu-l drept preaiubitul nostru rob împreună cu noi şi credincios slujitor al lui Cristos pentru ei. Nu găsim la apostolul Pavel nici urmă de amărăciune sau gelozie. Pe el nu-l deranja faptul că şi alţi predicatori aveau parte de elogieri. Ba mai mult, el însuşi este primul care îşi exprimă aprecierea faţă de alţi slujitori ai Domnului.

De la Epafras a auzit Pavel de dragostea colosenilor în Duhul. Nu era aici doar un sentiment uman de afecţiune, ci o iubire autentică faţă de Domnul şi copiii Lui, pe care o produce Duhul lui Dumnezeu ce sălăşluieşte în lăuntrul credincioşilor. Aceasta este singura referire la Duhul Sfânt din această epistolă.

Odată încheiat capitolul mulţumirilor, Pavel începe acum să facă mijlociri concrete pentru sfinţi. Am amintit deja cât de cuprinzător era orizontul rugăciunilor lui Pavel. Trebuie acum să amintim şi faptul că cererile formulate de el se raportau întotdeauna la nevoile specifice ale

copiilor lui Dumnezeu din orice localitate. Apostolul nu se ruga la modul general. Patru par să fie cererile exprimate cu privire la coloseni:

(1) ca ei să capete pricepere duhovnicească;

(2) să aibă o purtare vrednică de Domnul;

(3) să aibă parte din plin de putere;

(4) să fie cuprinşi de un duh de mulţumire.

Cererile formulate de Pavel nu sunt meschine - fapt care reiese mai cu seamă din versetele 9,10 şi 11, prin folosirea unor cuvinte cum ar fi: orice, orice lucru, tot felul de, cu toata puterea, pentru orice răbdare....

(1) orice fel de înţelepciune şi de pricepere duhovnicească (versetul 9).

(2) „să-i fiţi plăcuţi în orice lucru" (versetul 10).

(3) „în orice lucrare bună" (versetul 10).

(4) „Cu toată puterea" (versetul 11).

(5) „Pentru orice răbdare şi îndelungă îngăduinţă" (versetul 11).

De aceea de la începutul versetului 9 stabileşte legătura cu versetele anterioare, sensul sintagmei fiind: datorită veştilor aduse de Epafras (versetul 4,5,8). De prima dată când a auzit despre aceşti sfinţi scumpi de la Colose şi credinţa, dragostea şi nădejdea lor, apostolul şi-a făcut un obicei să se roage pentru ei.

Mai întâi s-a rugat ca ei să fie umpluţi de cunoaşterea deplină a voii lui Dumnezeu, în orice fel de înţelepciune şi de pricepere duhovnicească. Apostolul nu a cerut ca ei să fie mulţumiţi cu pretenţiile de cunoaştere trâmbiţate de gnostici, ci a dorit ca credincioşii coloseni să aibă parte de deplina cunoaştere a voii lui Dumnezeu pentru viaţa lor, aşa cum este aceasta descoperită în cuvântul Său. Cunoaşterea acesta nu este de natură lumească ori carnală, ci e caracterizată de înţelepciune şi pricepere duhovnicească - adică de înţelepciunea de a aplica cunoştinţele dobândite în modul cel mai adecvat şi de pricepere de a vedea care lucruri sunt după voia lui Dumnezeu şi care sunt contrare acesteia.

Între versetul 10 şi 9 există o foarte importantă legătură. De ce voia apostolul Pavel să fie colosenii umpluţi cu cunoaşterea voii lui Dumnezeu? Pentru ca ei să devină oare predicatori străluciţi sau învăţători senzaţionali? Ca să atragă după ei mulţimi mari de adepţi, cum făceau gnosticii? Nicidecum! Adevărata înţelepciune şi pricepere duhovnicească are menirea de a-i învrednici pe creştini să umble într-un chip vrednic de Domnul, să-I fie plăcuţi în orice lucru. Găsim aici o lecţie importantă despre călăuzire. Dumnezeu nu ne descoperă voia Sa pentru a ne satisface curiozitatea, după cum nu o face pentru a ne gâdila ambiţia sau orgoliul. Mai degrabă, Domnul ne arată voia Sa pentru viaţa noastră pentru ca noi să-I fim plăcuţi în tot ceea ce facem.

Aducând rod în tot felul de fapte bune. Iată o utilă atenţionare că deşi nu suntem mântuiţi prin faptele bune, negreşit suntem însă mântuiţi pentru a face fapte bune. Uneori avem tendinţa ca prin sublinierea totalei nevrednicii şi ineficacităţi a faptelor bune de a mântui sufletul să creăm impresia că creştinii nu cred în valoarea sau necesitatea faptelor bune. Nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr decât o atare interpretare trunchiată! Aflăm de la Efeseni 2:10 că: „noi suntem lucrarea Lui şi am fost creaţi în Cristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte, ca să umblăm în ele." Şi iarăşi la Tit 3:8, Pavel îi scrie lui Tit: „Adevărat este cuvântul acesta şi vreau să stărui cu tărie asupra acestor lucruri, pentru ca cei care au crezut în Dumnezeu să caute să fie cei dintâi în fapte bune".

Pavel nu dorea doar ca ei să aducă roadă în orice lucrare bună, ci şi să crească în cunoaşterea lui Dumnezeu. Cum se realizează acest lucru? Mai întâi de toate, se face prin studierea consecventă şi atentă a cuvântului lui Dumnezeu. Apoi se capătă prin ascultarea de învăţăturile Sale, slujindu-L cu credincioşie - acest element din urmă fiind un gând foarte proeminent aici. Pe măsură ce facem aceste lucruri, suntem aduşi la o stare de cunoaştere mai deplină a Domnului. „Atunci vom cunoaşte, dacă vom persevera în cunoaşterea Domnului" (Osea 6:3, KJV).

Observaţi repetarea cuvintelor care se referă la cunoaştere în capitolul 1 şi modul în care fiecare menţionare nouă a lor ne transmite un gând şi mai profund. în versetul 6, ei „au cunoscut harul lui Dumnezeu." În versetul 9, ei aveau deja „cunoaşterea voii Sale", pentru ca în versetul 10 să ni se spună că ei „creşteau în cunoaşterea lui Dumnezeu". Am putea spune că prima cunoaştere se referă la mântuire, a doua la studierea Scripturilor iar a treia la slujirea şi la trăirea vieţii creştine. Doctrina sau învăţătura sănătoasă trebuie să conducă neapărat la o purtare corespunzătoare, care se va exprima prin slujirea şi ascultarea noastră de Domnul.

A treia cerere a apostolului este ca sfinţii să fie întăriţi cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui. (Observaţi din nou progresia: umpluţi, versetul 9; aducând rod, versetul 10; întăriţi, versetul 11). Viaţa creştină nu poate fi trăită doar în virtutea energiilor naturale ale omului, ci este nevoie de o tărie supranaturală. De aceea Pavel doreşte ca credincioşii să cunoască puterea Fiului înviat al lui Dumnezeu, dar nu se opreşte aici, ci vrea ca ei s-o cunoască potrivit cu tăria slavei Lui. El nu cere ca această putere să fie din tăria slavei Lui, ci potrivit cu ea.

Tăria slavei Lui este nemărginită şi tot aşa este şi cadrul rugăciunii, cum arată şi Peake: „Dotarea cu putere nu se face doar pe măsura nevoii receptorului, ci şi după măsura puterii divine disponibile."

De ce dorea Pavel să aibă creştinii această putere sau tărie? Pentru ca să săvârşească minuni spectaculoase? Sau pentru ca să învie morţii, să vindece bolnavii sau să scoată demonii? Din nou, răspunsul este „Nu". Ci este nevoie de putere pentru ca copilul lui Dumnezeu să aibă orice răbdare şi îndelungă îngăduinţă (răbdare), cu bucurie. Trebuie să dăm toată atenţia acestui cuvânt! Pentru că în multe zone ale creştinătăţii contemporane se pune un mare accent pe aşa-zisele miracole, cum ar fi vorbirea în limbi, vindecarea bolnavilor şi alte lucruri senzaţionale. Dar faţă de toate acestea, asistăm în epoca noastră la un miracol mult mai mare: acela de a vedea cum un copil al lui Dumnezeu suferă răbdător şi-I mulţumeşte lui Dumnezeu în mijlocul tuturor încercărilor!

La 1Corinteni 13:4, îndelunga răbdare este asociată cu bunătatea. Aici ea este legată direct de bucurie. Noi suferim pentru că nu ne putem smulge din gemetele (şi suferinţele) de care are parte creaţia. Pentru a ne păstra însă bucuria în lăuntrul nostru şi bunătatea faţă de alţii este nevoie de puterea lui Dumnezeu, aceasta fiind o izbândă în viaţa de credinţă. Deosebirea dintre răbdare şi îndelungă răbdare este, după unii, deosebirea dintre a răbda fără murmur şi a răbda fără să te răzbuni. Harul lui Dumnezeu a realizat unul dintre obiectivele supreme în viaţa credinciosului care ştie să sufere cu răbdare şi să-L laude pe Dumnezeu chiar în mijlocul unei încercări de foc.

Mulţumind din acest verset se referă la coloseni, nu la Pavel (în original verbul este la plural). Pavel se roagă ca ei să fie nu doar întăriţi în toate privinţele, ci şi să aibă un duh de mulţumire, pentru ca niciodată să nu înceteze să-şi exprime recunoştinţa faţă de Tatăl, care i-a învrednicit să aibă parte de moştenirea sfinţilor în lumină.

Ca fii ai lui Adam, noi nu eram potriviţi să ne bucurăm de gloriile cerului. De fapt, dacă ar fi posibil ca oamenii ne-mântuiţi să fie duşi în cer, ei nu s-ar simţi bine acolo, ci ar fi cuprinşi de cea mai adâncă mizerie. Ca să poţi aprecia cerul trebuie să fii potrivit pentru el. Chiar şi noi, credincioşii în Domnul Isus, nu suntem potriviţi pentru cer prin noi înşine. Singura nădejde de slavă pe care o avem acum se găseşte în Persoana Domnului Isus Cristos:

Mă reazem pe meritele Sale, Alt reazem n-am,

Nici chiar în locurile cereşti, În ţara lui Emanuel.

Anne Ross Cousin

Când Dumnezeu îl mântuieşte pe cineva, imediat îl înzestrează cu caracterul adecvat pentru cer. Acest caracter adecvat este chiar Cristos. Nimic nu mai poate fi adăugat la a-ceastă desăvârşire. Nici măcar o viaţă întreagă de ascultare şi de slujire aici pe pământ nu-l va putea face pe cineva să fie mai potrivit, mai adecvat pentru cer decât în ziua când a fost mântuit. Nădejdea noastră de slavă se găseşte în sângele Lui. În timp ce moştenirea este în lumină şi „pusă deoparte în cer", noi, credincioşii avem aici pe pământ Duhul Sfânt ca „garanţie a moştenirii noastre." Prin urmare, ne bucurăm, gândindu-ne la ce ne aşteaptă în viitor, în timp ce încă de pe acum ne bucurăm de „pârga Duhului."

Învrednicindu-ne să avem parte de moştenirea sfinţilor în lumină, Dumnezeu ne-a eliberat de sub puterea întunericului şi ne-a strămutat în împărăţia Fiului dragostei Lui (cf. 1Ioan 2:11). Acest lucru poate fi ilustrat prin experienţa copiilor lui Israel, aşa cum o găsim consemnată în Exod. Ei o duseseră greu în Egipt, sub loviturile de bici ale stăpânilor de sclavi. Dar printr-un act minunat al intervenţiei divine, Dumnezeu i-a izbăvit din groaznica robie şi i-a condus prin pustie spre ţara făgăduinţei. Tot aşa şi noi, ca păcătoşi eram robi ai Satanei, dar prin Cristos am fost izbăviţi din ghearele sale, fiind acum supuşi ai împărăţiei lui Cristos. Împărăţia Satanei este caracterizată de întuneric - adică de absenţa luminii, căldurii şi bucuriei; pe când împărăţia lui Cristos este caracterizată de dragoste, care presupune prezenţa tuturor celor trei elemente: lumină, căldură şi bucurie.

Împărăţia lui Cristos e văzută în Scriptură în câteva aspecte diferite. Când a venit prima oară pe pământ, El a oferit naţiunii Israel o împărăţie literală. Iudeii doreau izbăvirea de sub asuprirea romană, dar nu voiau să se pocăiască de păcatele lor. Cristos nu putea domni decât peste un popor aflat într-o relaţie spirituală corectă cu El. Când Domnul Isus le-a arătat acest lucru israeliţilor, aceştia L-au respins pe Regele lor, răstignindu-L. De atunci Domnul Isus a revenit în cer şi acum asistăm la împărăţia în faza ei tainică (Matei 13). Asta înseamnă că împărăţia nu se poate vedea sub formă vizibilă. Regele este absent. Dar toţi cei care Îl acceptă pe Isus Cristos în această epocă îl recunosc ca Stăpânilor de drept al lor, fiind astfel supuşii împărăţiei Sale. În viitor, când Domnul Isus va reveni pe pământ, îşi va stabili împărăţia, a cărei capitală va fi Ierusalimul, şi va domni o mie de ani. La sfârşitul celor o mie de ani, Cristos îi va zdrobi sub picioarele Sale pe toţi duşmanii, predând împărăţia lui Dumnezeu Tatăl. Şi astfel se va inaugura împărăţia veşnică, care va continua de-a lungul întregii veşnicii.

După ce a menţionat împărăţia Fiului dragostei lui Dumnezeu, Pavel se lansează acum într-unul din cele mai măreţe pasaje din cuvântul lui Dumnezeu privitoare la Persoana şi lucrarea Domnului Isus. Ne este greu să ştim dacă Pavel şi-a încheiat rugăciunea sau dacă aceasta continuă în versetele de faţă pe care urmează să le studiem. Nu are însă prea mare importanţă, pentru că şi dacă următoarele versete nu sunt o rugăciune, ele negreşit sunt o adevărată închinare.

Sturz a scos în evidenţă că „în acest pasaj uimitor, care îl preamăreşte pe Isus Cristos mai mult decât oricare alt pasaj, numele Lui nu apare nici o singură dată, sub nici o formă.” Deşi acest lucru este, într-o privinţă, remarcabil, nu trebuie să ne mire. Căci Cine altul decât binecuvântatul nostru Mântuitor ar putea fi obiectul descrierii ce ni se înfăţişează privirilor? Pasajul ne aminteşte de întrebarea pe care i-a pus-o Maria grădinarului: „Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus şi mă voi duce să-L iau” (Ioan 20:1-5). Aşadar, nu l-a spus pe nume, deoarece nu era nevoie, mintea fiindu-i preocupată de o singură Persoană.

Cristos - ne este înfăţişat mai întâi drept Cel în care avem răscumpărarea, iertarea păcatelor. Răscumpărarea descrie actul prin care am fost cumpăraţi de pe piaţa de sclavi a păcatului. E ca şi când Domnul Isus ar fi pus o etichetă cu preţul asupra noastră. Cât de mare a fost valoarea ce ne-a acordat-o? În realitate, El a spus: „Pun un preţ aşa de mare pe ei încât sunt dispus să-Mi vărs sângele, ca să-i cumpăr.” Întrucât am fost cumpăraţi cu un preţ atât de mare, ar trebui să ne fie clar că nu mai suntem ai noştri; am fost cumpăraţi cu un preţ. Prin urmare, nu mai trebuie să trăim viaţa după bunul nostru plac. Borden din Yale a scos în evidenţă că dacă ne luăm viaţa, făcând ce dorim cu ea, ne însuşim un lucru ce nu ne aparţine, fiind, prin urmare, hoţi!

Nu numai că El ne-a răscumpărat, ci ne-a dat iertarea păcatelor. Asta înseamnă că Dumnezeu a şters datoria acumulată de păcatele noastre. Domnul Isus a plătit plata pentru aceste păcate pe cruce; de-acum nu mai e nevoie să se facă nici o plată. Contul a fost achitat şi încheiat, iar Dumnezeu nu numai că ne-a iertat, ci ne-a îndepărtat păcatele, cum este răsăritul departe de apus (Psalmul 103:12).

În următoarele patru versete, îl găsim descris pe Domnul Isus:

(1) în relaţia Sa cu Dumnezeu (versetul 15);

(2) în relaţia Sa cu creaţia (versetul 16,17);

(3) în relaţia Sa cu biserica (versetul 18).

Domnul este descris aici drept chipul Dumnezeului Celui nevăzut. Chipul transmite cel puţin două idei. Mai întâi, gândul că Domnul Isus ne-a învrednicit să vedem cum este Dumnezeu. Dumnezeu este Duh şi, prin urmare, invizibil. Dar în Persoana lui Cristos, Dumnezeu Ş-a făcut pe Sine vizibil ochilor muritorilor. În acest sens Domnul Isus este chipul Dumnezeului Celui nevăzut. Oricine L-a văzut pe El L-a văzut pe Tatăl (vezi Ioan 14:9). Dar cuvântul chip transmite şi ideea de „reprezentant". Dumnezeu l-a aşezat iniţial pe Adam pe pământ ca să-I reprezinte interesele, dar Adam a dat greş. Prin urmare, Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu născut în lume ca Reprezentant al Său, ca să Se ocupe de interesele Sale şi să-i facă cunoscută omului inima Sa plină de iubire. În această privinţă, El este chipul lui Dumnezeu. Acelaşi cuvânt chip este folosit şi la 3:10, unde se spune că credincioşii sunt chipul lui Cristos.

Cristos mai este şi Cel întâi-născut peste toată creaţia sau peste toate fiinţele create. Ce înseamnă asta? Unii învăţători falşi sugerează că Domnul Isus este El însuşi o fiinţă creată, că a fost prima Persoană creată de Dumnezeu. Ba unii merg până acolo încât să recunoască că El este cea mai măreaţă dintre creaturile care au ieşit din mâna lui Dumnezeu. Dar nimic nu ar putea contrazice mai direct învăţătura cuvântului lui Dumnezeu decât aceste păreri.

Sintagma: „Cel întâi-născut" are cel puţin trei înţelesuri în Scriptură. În Luca 2:7, se foloseşte în sens literal, când Maria L-a născut pe primul ei Fiu, întâi-născut. În Exod 4:22 însă termenul e folosit cu sens figurat. „Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut." În versetul acesta nu se exprimă deloc ideea unei naşteri fizice, ci Domnul recurge la termenul de întâi născut pentru a descrie locul aparte pe care-l ocupă poporul Israel în planurile şi scopurile Sale. În fine în Psalmul 89:27 termenul „întâi născut" e folosit pentru a desemna un loc de superioritate, de supremaţie, având un caracter unic. Acolo, Dumnezeu spune că îl va face pe David întâiul Său născut, mai presus de regii pământului. David a fost în realitate ultimul fiu născut al lui Iese, după trup. Dar Dumnezeu a hotărât să-i acorde un loc de supremaţie unică, de primat şi de suveranitate.

Oare nu este exact acesta gândul subliniat la Coloseni 1:15 - Cel întâi-născut peste toată creaţia? Domnul Isus Cristos este Fiul unic al lui Dumnezeu. Într-o privinţă, toţi credincioşii sunt fii ai lui Dumnezeu, dar Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu într-un sens care nu se aplică la nimeni altul. El a existat dinainte de toată creaţia şi ocupă o poziţie de supremaţie peste ea.

Sintagma: Cel întâi-născut peste toată creaţia nu are aici nimic de a face cu naşterea, ci înseamnă, pur şi simplu, că El este Fiul lui Dumnezeu în virtutea unei relaţii eterne. Este un titlu de prioritate a poziţie, şi nu doar a timpului.

Învăţătorii falşi recurg la versetul 15 (în special în versiunea KJV) pentru a susţine că Domnul Isus ar fi o fiinţă creată. De obicei însă învăţăturile eronate pot fi combătute chiar cu textele din Scriptură invocate de adepţii cultelor deraiate, cum se întâmplă şi în cazul de faţă. Versetul 16 afirmă concludent că Domnul Isus nu este o creatură, ci însuşi Creatorul. În versetul acesta aflăm că toate lucrurile - întregul univers al lucrurilor - au fost create nu numai de El, ci şi prin El şi pentru El. Fiecare din aceste prepoziţii transmite un alt gând.

Mai întâi, citim că de El au fost create toate lucrurile - ideea ce decurge de aici fiind că puterea de a crea era în Fiinţa Sa. El a fost arhitectul. Mai jos, în acelaşi verset, aflăm că toate lucrurile au fost create prin El - adică El a fost agentul în procesul creaţiei. El a fost Persoana Dumnezeirii prin care s-a săvârşit actul creaţiei. În plus, toate lucrurile au fost create pentru El. El este Cel pentru care au fost create toate lucrurile - însuşi ţelul creaţiei.

Pavel se străduieşte să sublinieze că toate lucrurile au fost create prin Cristos, fie lucrurile din cer, fie lucrurile de pe pământ. Aceste cuvinte nu mai lasă nimănui vreo portiţă să afirme că deşi El a creat unele lucruri, El însuşi ar fi fost creat, iniţial.

Apoi apostolul afirmă că creaţia Domnului a cuprins lucruri văzute şi nevăzute. Termenul văzute (sau „vizibile") nu necesită nici o explicaţie. În schimb, Pavel a fost conştient că termenul nevăzute (sau „invizibile") va stârni curiozitatea noastră, ceea ce l-a determinat să procedeze la o defalcare a sensurilor termenului. Aşadar, între lucrurile invizibile figurează tronurile, stăpânirile, principalităţile şi puterile. Noi credem că aceşti termeni se referă la fiinţe îngereşti, deşi nu putem face distincţie între diversele ranguri ale acestor fiinţe inteligente.

Gnosticii susţineau că există diferite ranguri sau categorii de fiinţe spirituale, de la Dumnezeu la materie şi că Cristos ar aparţine uneia din aceste categorii. Pe de altă parte, Martorii lui Iehova afirmă că înainte de a fi venit în lume, Domnul ar fi fost un înger creat, şi anume chiar arhanghelul Mihail! În acest verset însă Pavel combate viguros aceste idei absurde, afirmând în termenii cei mai clari cu putinţă că Domnul Isus Cristos este Creatorul îngerilor - de fapt, al tuturor fiinţelor, fie văzute, fie nevăzute.

El este mai înainte de toate şi toate se menţin prin El. Pavel spune: „El este înainte de toate lucrurile." În Biblie se foloseşte adesea timpul prezent pentru a se descrie atemporalitatea Dumnezeirii. Astfel, Domnul Isus a spus: „înainte de a fi fost Avraam, Eu SUNT" (Ioan 8:58).

Nu numai că Domnul Isus a existat înainte de a fi fost orice creaţie, ci în El toate se menţin. Asta înseamnă că El este Susţinătorul universului şi Sursa mişcării sale perpetue. Chiar pe când S-a aflat aici pe pământ, El a fost Cel care a controlat legile prin care funcţionează universul nostru, în condiţii optime.

Stăpânirea Domnului Isus nu acoperă doar universul natural, ci se extinde şi la domeniul spiritual. El este Capul trupului, al Bisericii. Toţi credincioşii în Domnul Isus din actuala dispensaţie formează împreună ceea ce se numeşte trupul lui Cristos sau biserica. După cum trupul uman este vehiculul prin care se exprimă o persoană, tot aşa Trupul lui Cristos este vehiculul prin care a găsit El cu cale să se exprime faţă de lume. Şi El este Capul acelui trup. Capul transmite ideea de îndrumare, dirijare şi control. El ocupă locul de preeminenţă în cadrul bisericii.

El este începutul. Prin asta noi înţelegem începutul noii creaţii (vezi Apocalipsa 3:14), sursa vieţii spirituale - adevăr exprimat şi de folosirea sintagmei Cel întâi-născut dintre cei morţi. Şi aici trebuie să avem grijă să subliniem că prin asta nu se înţelege că Domnul Isus a fost primul care a înviat din morţi, deoarece au mai existat cazuri de înviere în Vechiul Testament, precum şi în Noul Testament. Dar Domnul Isus a fost primul care a înviat din morţi, pentru ca după aceea să nu mai moară. El a fost primul care a înviat cu un trup slăvit şi a înviat ca şi Cap al unei noi creaţii. Învierea Sa este unică, fiind garanţia că toţi cei ce-şi pun încrederea în El vor învia şi ei. Învierea Lui îi proclamă supremaţia în cadrul creaţiei spirituale, după cum arată foarte frumos Alfred Mace: Cristos nu poate ocupa locul secund nicăieri. El este „întâiul născut

peste toată creaţia” pentru că El a creat totul (Coloseni 1:15,16). El este în acelaşi timp întâiul născut dintre cei morţi în legătură cu o familie răscumpărată şi cerească. Astfel creaţia şi răscumpărarea îi acordă onorurile supremaţiei, pentru că este Cine este şi pentru ceea ce a făcut; „pentru ca în toate lucrurile El să aibă pre-eminenţa.” El este primul peste tot.

Domnul Isus are astfel o dublă pre-eminenţă: mai întâi în cadrul creaţiei şi apoi în biserică. Dumnezeu a decretat ca în toate lucrurile EL să aibă pre-eminenţa: Ce răspuns adecvat e acesta pentru toţi cei care atât pe vremea lui Pavel, cât şi a noastră ar căuta să-L deposedeze pe Cristos de Dumnezeirea Sa, făcându-L doar o fiinţă creată, oricât de înalt ar fi rangul la care L-ar aşeza ei!

Citind cuvintele: ca în toate lucrurile El să aibă pre-eminenţa, este cât se poate de nimerit să ne întrebăm: „Are El oare pre-eminenţa, locul suprem, în viaţa mea?”

Darby traduce versetul 19 în felul următor: „Căci în El toată plinătatea Dumnezeirii a găsit plăcere să locuiască.” Versiunea King James ar putea lăsa să se înţeleagă că, la un moment dat, Tatălui (observaţi folosirea caracterelor cursive pentru cuvintele ce nu există în textul original grec) I-ar fi făcut plăcere să facă să locuiască toată plinătatea în Fiul. Sensul real este că plinătatea Dumnezeirii întotdeauna a locuit în Cristos.

Ereticii gnostici propovăduiau că Cristos a fost un fel de „punct intermediar” spre Dumnezeu, o verigă necesară din cadrul lanţului. Dar, în viziunea acestor oameni, ar fi existat după El alte verigi mai bune. Cu alte cuvinte, par să spună aceştia: „Nu vă opriţi! Continuaţi, până veţi atinge plinătatea.” „Nicidecum”, răspunde Pavel „Cristos este El însuşi plinătatea desăvârşită, deplina completeţe!”

Toată plinătatea locuieşte în Cristos. În original se foloseşte un verb care desemnează o locuire permanentă (forma întărită a lui oikeo care se foloseşte aici (katoikeo) sugerează, aşezarea sau acomodarea într-o locuinţă) nu doar o şedere temporară.

Între versetul 19 şi 20 există următoarea legătură: „Căci I-a făcut plăcere Tatălui ca prin El (prin Cristos) să împace toate lucrurile cu Sine... după ce a făcut pace prin sângele crucii Lui." Cu alte cuvinte, nu numai că a fost buna plăcere a Dumnezeirii ca toată plinătatea să locuiască în Cristos, (versetul 19), ci şi ca Cristos să împace toate lucrurile cu Sine.

În acest verset sunt menţionate două reconcilieri:

(1) Reconcilierea lucrurilor (versetul 20)

(2) Reconcilierea persoanelor (versetul 21).

Prima se află încă în viitor, pe când a doua e deja la trecut, pentru toţi cei ce au crezut în Cristos.

Pavel le aminteşte colosenilor că împăcarea în cazul lor este deja un fapt împlinit. Înainte de a fi convertiţi, colosenii fuseseră păcătoşi din rândul ne-evreilor, înstrăinaţi de Dumnezeu şi vrăjmaşi ai Lui în gândirea lor, datorită faptelor rele (Efeseni 4:17, 18). Ei aveau o nevoie disperată de a fi împăcaţi, drept care, Domnul Isus Cristos, în harul Lui nemărginit, a luat iniţiativa.

El i-a împăcat în trupul Lui de carne, prin moarte. Nu prin viaţa Sa s-a făcut aceasta, ci prin moartea Sa.

Sintagma: trupul Lui de carne înseamnă că Domnul Isus a înfăptuit împăcarea prin moartea Sa pe cruce, într-un trup uman real (iar nu ca fiinţă spirituală, ca un duh, cum afirmau gnosticii). Comparaţi Evrei 2:14-16, unde întruparea lui Cristos este declarată o condiţie necesară răscumpărării. Or, gnosticii negau acest fapt.

Minunatul rezultat al acestei împăcări este redat de cuvintele: ca să vă prezinte înaintea Lui sfinţi, curaţi şi fără vină. Ce har minunat, ca păcătoşii nelegiuiţi să poată fi izbăviţi de trecutul lor, fiind strămutaţi într-un tărâm atât de binecuvântat! Cum se exprimă şi C. R. Erdman: „în Cristos găsim un Dumnezeu care este aproape, care are grijă, care aude, căruia îi pasă, care se îndură şi care mântuieşte.”

Deplina eficacitate a împăcării realizată de Cristos cu privire la ai Săi se va vedea atunci când vom fi înfăţişaţi înaintea lui Dumnezeu Tatăl fără păcat, fără pată şi fără nici o acuză la activul nostru, când, închinându-ne, îl vom recunoaşte bucuroşi pe Cristos ca fiind Cel Vrednic (Apocalipsa 5).

Acum apostolul Pavel adaugă unul din numeroasele dacă (Elina are doi termeni pentru „dacă" (ei şi eari) şi mai multe construcţii gramaticale prin care se redă tipul de condiţie avut în vedere de scriitor sau vorbitor. Aici ei folosit cu indicativul epimenete este o condiţie de categoria întâi, Pavel consideră de la sine înţeles faptul că ei vor continua) din aceste texte, care s-au dovedit foarte descumpănitoare pentru mulţi copii ai lui Dumnezeu. La prima vedere, versetul ar părea să spună că rămânerea noastră în starea de mântuiţi ar depinde de rămânerea noastră în credinţă. Dacă aşa ar sta lucrurile, atunci cum vom putea împăca acest verset cu alte texte din cuvântul lui Dumnezeu, cum e cel de la Ioan 10:28,29, care declară că nici o oaie a lui Cristos nu va pieri niciodată?

Căutând un răspuns la această întrebare, am dori să spunem de la început că siguranţa eternă a credinciosului este un adevăr binecuvântat, prezentat cu claritate pe paginile Noului Testament. Dar Scripturile ne învaţă, aşa cum o fac în versetul de faţă, şi faptul că credinţa adevărată întotdeauna are calitatea de permanenţă, de statornicie şi că o persoană care a fost născută cu adevărat din Dumnezeu va merge, cu credinţă, până la capăt. Continuarea este dovada realităţii. Desigur există întotdeauna pericolul alunecării şi abaterii de la calea cea dreaptă, dar creştinul chiar dacă mai cade, se ridică din nou (Proverbe 24:16). El nu se dezice de credinţa lui.

Duhul lui Dumnezeu a găsit cu cale să insereze de multe ori conjuncţia „dacă" în pasajele din cuvântul lui Dumnezeu pentru a-i soma pe cei ce rostesc numele lui Cristos, punând la încercare realitatea mărturiei lor. De aceea, nu am dori să ştirbim cu nimic prin cuvintele noastre tăişul acestor versete, după cum s-a exprimat cineva: „Aceste «dacă» din Scriptură au darul de a-i examina pe creştinii aflaţi în lume, prezentându-i apoi ca pe unii care au trecut cu brio examenul sufletului.”

Pridham comentează şi el pe marginea provocării găsite în aceste versete:

„Cititorul va constata, în urma studierii atente a Cuvântului, că Duhul are obiceiul să alăture celor mai plenare şi absolute afirmaţii ale harului anumite atenţionări sau avertismente ce presupun un eşec total din partea unora care sunt credincioşi doar cu numele. Avertismentele care: îi zgârie în urechi pe cei nesinceri în mărturia lor sunt însă sorbite cu recunoştinţă de sufletele evlavioase. Scopul tuturor învăţăturilor de felul celor prezentate aici este de a încuraja credinţa, iar pe de altă parte, de a condamna, prin anticipare, pe cei nepăsători şi încrezători în forţele lor, care mărturisesc doar cu buzele.”

Negreşit gândindu-se la gnostici, apostolul îi îndeamnă pe coloseni să nu se abată de la nădejdea care însoţeşte Evanghelia sau pe care o inspiră Evanghelia. Ei trebuie să rămână statornici în credinţa de care au auzit de la Epafras, întemeiaţi şi neclintiţi în ea.

Iarăşi Pavel spune despre evanghelie că a fost predicată la orice făptură (sau „întregii creaţii") de sub cer. Evanghelia se adresează întregii creaţiuni, dar încă nu a ajuns literalmente la toate creaturile. Pavel argumentează aici necesitatea proclamării mondiale a evangheliei ca mărturie de autentificare. El vede în aceasta dovada că ea este adaptabilă la nevoile întregii omeniri, de pretutindeni. Versetul nu înseamnă că toate persoanele din lumea de atunci au auzit evanghelia. Această misiune nu se încheiase încă, ci era un proces aflat în plină desfăşurare. Mai trebuie subliniat că evanghelia a ajuns până la marginile lumii biblice, adică în toate colţurile lumii Mediterane.

Pavel se numeşte slujitor, termenul neavând nici o co-notaţie de oficialitate; nu denotă nici un post sus-pus, ci o poziţie de slujire, în smerenie. (în latină minister, de unde şi termenul modern de „ministru", adică slujitor al publicului. În engleza curentă termenul de minister are înţelesul de cleric, pastor sau slujitor al amvonului, n.tr.).

Ultimele şase versete din capitolul 1 descriu slujba lui Pavel. Mai întâi, ea s-a desfăşurat într-o atmosferă de suferinţă. Scriind din închisoare, Pavel poate spune că acum se bucură în suferinţele sale pentru sfinţi, adică, din pricina lor. Ca slujitor al Domnului Isus Cristos, el a fost chemat să îndure nespuse greutăţi, prigoane şi suferinţe. Toate acestea au fost pentru el un privilegiu - privilegiul de a completa ce lipsea în suferinţele lui Cristos. Ce vrea să spună apostolul prin asta? Mai întâi, nu poate fi o referire la suferinţele ispăşitoare ale Domnului Isus Cristos pe cruce, căci acestea au fost isprăvite odată pentru totdeauna şi nimeni nu mai poate lua parte la ele. Dar există un sens în care Domnul Isus încă mai suferă. Când Saul din Tars a fost doborât la pământ pe drumul spre Damasc, el a auzit o voce din cer, spunând: „Saule, Saule, de ce Mă prigoneşti?" Saul nu fusese conştient că-L persecută pe Domnul - el nu-i persecutase decât pe creştini. Dar el a aflat că persecutându-i pe credincioşi, el L-a persecutat pe Mântuitorul lor. Capul din cer resimte suferinţele Trupului Său de pe pământ.

Astfel, apostolul Pavel consideră toate suferinţele pe care creştinii surit nevoiţi să le îndure din pricina Domnului Isus ca parte integrantă din suferinţele lui Cristos care au mai rămas. Aici sunt incluse suferinţele din pricina neprihănirii, suferinţele de dragul Lui (purtând ocara Lui) şi suferinţele din pricina evangheliei.

Dar suferinţele lui Cristos se referă nu numai la suferinţele pentru Cristos, ci descriu şi acelaşi fel de suferinţe pe care le-a îndurat şi Mântuitorul când s-a aflat pe pământ, deşi pe o scară mult mai mică.

Suferinţele îndurate de apostolul în trupul său au fost din pricina trupului lui Cristos, adică pentru biserica Lui. Suferinţele oamenilor nemântuiţi sunt, într-o anumită privinţă, fără sens, căci nu se atinge nici un grad ridicat de demnitate. Ele nu sunt altceva decât o anticipare a chinurilor iadului, pe care le vor îndura pe veci de veci. Nu tot aşa este cu suferinţele creştinilor. Când aceştia suferă pentru Cristos, într-un sens foarte real însuşi Cristos suferă cu ei.

Slujitorul ei am fost făcut eu. Pavel deja a folosit această sintagmă la sfârşitul versetului 23. Acum însă o repetă, cu o anumită deosebire. Apostolul avea o slujbă dublă: întâi, fusese împuternicit să predice evanghelia (versetul 23); şi în al doilea rând, fusese trimis să predea învăţătura minunatei taine despre biserică (versetul 25). Găsim aici învăţăminte de mare preţ pentru orice slujitor adevărat al lui Cristos în sensul că nu se aşteaptă de la noi doar să-i conducem pe oameni la Cristos, prin evanghelie, şi apoi să-i abandonăm, lăsându-i să se descurce cum pot. Dimpotrivă, ni se cere să canalizăm eforturile de evanghelizare în direcţia formării de biserici nou-testamentale locale, în care convertiţii să poată fi zidiţi în credinţa cea mai sfântă, transmiţânduli-se inclusiv învăţătura şi adevărul despre biserică. Domnul vrea ca bebeluşii Lui să fie îndrumaţi spre staţii de hrănire, unde să li se asigure o nutriţie îndestulătoare şi unde să poată creşte.

Astfel în Coloseni 1 am văzut:

(1) cele două aspecte ale pre-eminenţei lui Cristos,

(2) cele două aspecte ale împăcării realizate de Cristos,

(3) cele două aspecte ale slujbei lui Pavel.

Aici, în versetul 25, când Pavel spune: „Al cărei slujitor am fost făcut eu,” el se referă la slujba sa cu privire la biserică, şi nu la evanghelie, cum reiese din sintagma următoare: Potrivit administrării (sau „dispensaţiei") pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi.

Un administrator are datoria să îngrijească de interesele sau de proprietatea altuia. Pavel era administrator sau ispravnic în sensul că măreţul adevăr despre biserică i-a fost încredinţat lui, în mod deosebit. Deşi taina Trupului lui Cristos nu i-a fost revelată doar lui, totuşi el a fost ales să fie cel care să transmită acest adevăr scump Neamurilor. În el se cuprinde poziţia unică a bisericii în relaţia ei cu Cristos şi cu dispensaţiile, biserica având constituţia ei proprie, nădejdea şi destinul ei distinctiv, precum şi celelalte adevăruri numeroase privitoare la viaţa şi ordinea ei, pe care Dumnezeu le-a încredinţat lui Pavel şi celorlalţi apostoli.

Când spune el: pe care Dumnezeu mi-a dat-o pentru voi, îi consideră pe coloseni credincioşi ne-evrei. Apostolul Petru fusese trimis să predice poporului evreu, în timp ce lui Pavel i se încredinţase o misiune similară, destinată însă în principal ne-evreilor.

Una din cele mai dificile sintagme din acest capitol este: ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Ce vrea să spună Pavel cu asta? Mai întâi, ştim că nu se referă la încheierea cuvântului lui Dumnezeu, prin adăugarea ultimei cărţi, cea de faţă. După câte ştim Apocalipsa, redactată de Ioan, a fost ultima carte care a completat alcătuirea Noului Testament, pe plan calendaristic. Arunci care e sensul spuselor lui Pavel, că întregeşte cuvântul lui Dumnezeu?

Mai întâi, a întregi înseamnă a declara pe de-a-ntregul, a face cunoscut. Astfel, Pavel declarase tot sfatul lui Dumnezeu. În al doilea rând, am dori să sugerăm că Pavel a întregit sau împlinit cuvântul lui Dumnezeu din punct de vedere al doctrinei. Marele adevăr al tainei (bisericii) formează cheia de boltă a revelaţiei Noului Testament. Într-un mod cât se poate de real, ea completează salba de subiecte tratate de Noul Testament. Deşi alte cărţi au fost scrise la o dată ulterioară celor redactate de Pavel, totuşi ele nu conţin alte taine noi ale credinţei care să nu fi fost deja tratate de apostolul Pavel în scrierile sale. Într-un sens foarte real, revelaţiile privitoare la taina bisericii întregesc cuvântul lui Dumnezeu. Nimic din ce s-a adăugat mai târziu nu a mai fost nou în acelaşi sens.

Faptul că întregirea de către Pavel a cuvântului lui Dumnezeu a avut de a face cu taina reiese din versetul de faţă, anume taina ţinută ascunsă din veacuri şi din generaţii, dar descoperită acum sfinţilor Săi. În NT o taină este un adevăr nedescoperit anterior, dar care a fost făcut cunoscut acum fiilor oamenilor prin apostolii şi profeţii Noului Testament. Este un adevăr la care omul nu putea ajunge nicidecum prin propria sa inteligenţă, dar pe care Dumnezeu în harul Lui a îngăduit să fie făcut cunoscut.

Versetul acesta este unul din multele din Noul Testament care ne învaţă că adevărul privitor la biserică nu era cunoscut în perioada Vechiului Testament, căci fusese ţinut ascuns de veacuri şi de generaţii (Efeseni 3:2-13;Romani 16:25-27). Astfel este greşit să afirmăm că biserica ar fi început cu Adam sau cu Avraam. Biserica a început în ziua de Rusalii, iar adevărul despre biserică a fost descoperit apostolilor. Biserica în Noul Testament nu este tot una cu Israelul din Vechiul Testament, ci este o realitate cu totul şi cu totul nouă, ce n-a existat în prealabil.

Obârşia Israelului se identifică cu momentul chemării lui Avraam de către Dumnezeu, din Ur, din ţara haldeilor, când acesta a renunţat la celelalte popoare şi la păcatele şi idolatria acestora. Dumnezeu a făcut o naţiune din sămânţa lui Avraam, distinctă de toate celelalte naţiuni şi separată de ele. Biserica este exact reversul acesteia, fiind o uniune de credincioşi din toate rasele şi naţionalităţile, reuniţi într-un singur Trup şi despărţiţi moral şi duhovniceşte de toţi ceilalţi. Faptul că biserica nu este continuarea Israelului se poate vedea dintr-o seamă de lucruri, de pildă din analogia cu „smochinul", folosită de Pavel la Romani 11, pentru a arătat că naţiunea Israel îşi păstrează identitatea distinctă, dar că orice evreu care crede în Cristos devine membru al bisericii (Coloseni 3:10,11).

Adevărul acestei taine poate fi rezumat după cum urmează:

(1) Biserica este Trupul lui Cristos. Toţi credincioşii sunt mădulare ale Trupului, fiind destinaţi să fie părtaşi veşnici la slava lui Cristos.

(2) Domnul Isus este Capul Trupului, asigurându-i viaţa, seva, alimentaţia şi călăuzirea.

(3) Evreii nu beneficiază de nici un tratament preferenţial când vine vorba de intrarea în sânul bisericii, după cum Neamurile nu sunt deloc dezavantajate în această privinţă. Atât evreii, cât şi Neamurile devin mădulare ale Trupului prin credinţă, formând un singur om (Efeseni 2:15;3:6). Faptul că Neamurile pot fi mântuite nu a fost un adevăr ascuns în Vechiul Testament; dar faptul că Neamurile convertite vor fi împreună mădulare ale Trupului lui Cristos, că vor fi alături de El în slavă, domnind cu El - ei bine, acesta a fost un adevăr necunoscut în Vechiul Testament.

Aspectul anumit pe care îl subliniază Pavel în legătură cu taina bisericii în versetul 27 este faptul că Domnul Isus este dispus să locuiască în inima Neamurilor. Cristos în voi nădejdea slavei. Aceste cuvinte au fost adresate colosenilor, deci unor Neamuri, ne-evrei, drept care F. B. Meyer exclamă: „Faptul că El a consimţit să locuiască în inima unui copil al lui Avraam a fost considerat un act minunat de condescendenţă, dar apoi faptul că Şi-a făcut locuinţa în inima unui ne-evreu - ei bine, asta a fost incredibil!” Şi totuşi exact asta presupune taina: „că adică Neamurile sunt împreună moştenitoare cu noi, alcătuind acelaşi trup, luând parte cu noi la aceeaşi făgăduinţă în Cristos prin evanghelie” (Efeseni 3:6). Pentru a sublinia importanţa acestui adevăr, apostolul nu se mulţumeşte să spune „taina" sau „gloria acestei taine", ci bogăţiile slavei tainei acesteia, comasând o seamă de cuvinte, pentru a imprima în cititorii epistolei sale faptul că acesta este un adevăr slăvit, care trebuie tratat de ei cu toată atenţia.

Care este Cristos în voi, nădejdea slavei. Cristos care locuieşte în credincioşi este nădejdea lor de slavă. Noi nu avem alt titlu de proprietate, alt drept de a merge în cer decât Mântuitorul nostru însuşi. Faptul că El locuieşte în noi face ca cerul să ne fie atât de asigurat de parcă deja ne-am afla acolo!

Sintagma pe El îl predicăm este semnificativă. Desigur, El se referă la Domnul Isus Cristos (versetul 27). Pavel spune că predică o Persoană. Cu alte cuvinte, nu şi-a pierdut timpul cu politică sau filozofie, ci şi-a concentrat mesajul asupra Persoanei Domnului Isus însuşi, pentru că şi-a dat seama că creştinismul este Cristos. Avertizându-1 pe orice om şi învăţându-1 pe orice om în toată înţelepciunea, ca să-i putem prezenta pe orice om desăvârşit în Cristos Isus. Avem aici alte detalii despre slujba preaiubitului apostol, ce vestea cuvântul de la om la om. Pe cei nemântuiţi îi avertiza de groaznica mânie care va veni şi-i învăţa pe sfinţi marile adevăruri ale credinţei creştine.

Apoi vedem accentul pe care îl punea apostolul pe lucrarea de consolidare, imediat următoare convertirii. El resimţea o mare responsabilitate faţă de cei pe care îi îndrepta spre Mântuitorul. El nu se mulţumea să vadă sufletele mântuite şi apoi să-şi ia la revedere. El dorea să-l prezinte pe orice om desăvârşit în Cristos Isus. Pavel se înfăţişează pe sine ca un preot ce aduce jertfe lui Dumnezeu. Jertfele de aici sunt bărbaţi şi femei. În ce condiţii îi oferă el Domnului? Sunt ei slabi? Sau nişte bebeluşi în Cristos? Adevărul e că apostolul îi vrea să fie creştini maturi, dezvoltaţi, adulţi. El vrea ca ei să fie ancoraţi în adevăr. Avem noi pe inimă aceeaşi povară pentru cei pe care i-am îndrumat la Cristos?

Tocmai spre atingerea acestui ţel muncea Pavel din greu, alături de ceilalţi apostoli. Şi totuşi el îşi dădea seama că nu făcea toate acestea cu forţele proprii, ci potrivit lucrării Lui, care se arată cu putere în el. Cu alte cuvinte, el şi-a dat seama că numai în măsura în care era învrednicit de Domnul putea el să-L slujească. El era conştient de faptul că Domnul lucra în el cu putere, în călătoriile pe care le făcea Pavel, din loc în loc, sădind biserici şi hrănindu-i duhovniceşte pe sfinţii lui Dumnezeu.

Versetele 28 şi 29 sunt deosebit de utile pentru noi în traducerea Phillips:

„Aşadar, natural, că îl vestim pe Cristos. Noi îi avertizăm pe toţi cei întâlniţi de noi şi-i învăţăm pe toţi câţi putem tot ceea ce ştim despre El, pentru ca, dacă este posibil, să-f aducem pe fiecare om la maturitatea deplină în Cristos. În vederea acestui lucru muncesc eu tot timpul, cu

toată tăria pe care mi-o dă Dumnezeu.”

Versetul acesta este strâns legat de ultimele două versete din capitolul 1. Acolo apostolul Pavel descria străduinţele sale de a-l înfăţişa pe fiecare credincios într-o stare de maturitate în Cristos, prin predare şi predicare. Aici străduinţele sale sunt de altă natură, fiind definite drept un mare conflict pe care îl poartă apostolul în rugăciune în folosul unora pe care încă nu i-a întâlnit în persoană. Din prima zi când a auzit despre coloseni, Pavel s-a rugat pentru ei şi pentru cei din Laodiceea, precum şi pentru alţi creştini cu care nu a avut încă prilejul să facă cunoştinţă (vezi Apocalipsa 3:14-19, unde este descrisă starea tristă în care s-a aflat mai târziu biserica din acea localitate).

Versetul 1 este o mângâiere pentru cei ce nu au avut niciodată privilegiul de a se angaja în slujba publică. învăţătura pe care o desprindem de aici este că nu trebuie să ne simţim limitaţi de ceea ce putem face în prezenţa altora oameni. Noi putem să-L slujim pe Domnul în intimitatea cămăruţei noastre, pe genunchi, la rugăciune. Dacă ajungem totuşi să slujim în public, eficacitatea noastră depinde, în mare măsură, de părtăşia personală şi stăruinţa noastră înaintea lui Dumnezeu.

În acest verset ni se prezintă conţinutul exact al rugăciunii lui Pavel. Prima parte a rugăciunii este pentru ca să li se încurajeze inimile. Pe coloseni îi păştea pericolul învăţăturilor gnosticilor, ceea ce înseamnă că încurajarea de aici înseamnă confirmare sau întărire.

A doua parte a rugăciunii este ca ei să fie uniţi în dragoste. Dacă sfinţii vor trăi în părtăşie curată, sfântă şi plină de iubire unii cu alţii, atunci vor prezenta un front comun împotriva oricăror atacuri ale vrăjmaşului. De asemenea, dacă inimile lor vor fi pline de căldura iubirii faţă de Cristos, El le va descoperi adevărurile mai profunde ale credinţei creştine. Este un principiu binecunoscut al Scripturii, că Domnul descoperă secretele Sale celor care îi sunt apropiaţi. De pildă, Ioan este apostolul care se rezema la pieptul lui Isus şi nu întâmplător lui i s-a dat măreaţa revelaţie a lui Isus Cristos.

În continuare Pavel s-a rugat ca ei să capete toate bogăţiile siguranţei depline a înţelegerii. Asta pentru că pe măsură ce căpătau tot mai multă înţelegere a credinţei creştine, cu atât mai convinşi erau de autenticitatea ei. Cu cât erau creştinii mai bine ancoraţi în credinţă, cu atât mai mic era pericolul alunecării în învăţăturile false din vremea aceea.

Sintagma siguranţa deplină apare în trei ipostaze în Noul Testament.

(1) Deplina asigurare a credinţei - noi ne bizuim pe cuvântul lui Dumnezeu, pe mărturia Sa faţă de noi (Evrei 10:22).

(2) Siguranţa deplină a înţelegerii - noi ştim şi suntem asiguraţi (Coloseni 2:2).

(3) Siguranţa deplină a nădejdii - noi înaintăm pe cărarea creştină plini de nădejde cu privire la punctul final al drumului acestuia (Evrei .6:11).

Punctul culminant al rugăciunii lui Pavel îl constituie cuvintele: ca să cunoască deplin taina lui Dumnezeu, atât pe Tatăl, cât pe Cristos. Ce vrea să spună Pavel prin îndemnul ca ei să cunoască taina lui Dumnezeu... şi a lui Cristos? Trebuie precizat că Pavel continuă să se refere la adevărul despre biserică - Cristos, Capul Trupului, şi toţi credincioşii, mădulare în acest Trup. Dar aspectul particular al tainei avut în vedere de apostol este căpetenia lui Cristos. El doreşte ca. sfinţii să recunoască acest adevăr. El ştie că dacă ei îşi vor da seama de măreţia Capului, ei nu vor fi abătuţi de la calea dreaptă de gnosticism sau de alte culte nelegiuite care îi ameninţau.

Pavel vrea ca sfinţii să se hrănească din Cristos, să-I utilizeze resursele, să-şi tragă seva din El în orice situaţii de criză. El doreşte ca ei să vadă că Cristos, cum arată Alfred Mace;

„...este în ai Săi, având toate atributele dumnezeirii şi al nemărginitelor şi nespus de măreţelor resurse, pentru ca ei să nu mai trebuiască să apeleze la cineva din afara Lui, în nici o privinţă. „Lor Dumnezeu a binevoit să le facă cunoscute BOGĂŢIILE slavei ACESTEI TAINE printre Neamuri: ADICĂ CRISTOS ÎN VOI, nădejdea slavei" (Coloseni 1:27).

Adevărul acestei afirmaţii, cunoscut în mod deplin, constituie antidotul sigur şi imbatabil la orgoliul laodicenilor, la teologia raţionalistă, la religia tradiţională, la mediile şi spiritismul posedate de demoni, precum şi la orice formă de opoziţie sau plăsmuire.

În Cristos sunt ascunse toate comorile înţelepciunii şi cunoaşterii. Desigur, gnosticii se lăudau că posedă o înţelegere mult superioară celei pe care o găsim pe paginile revelaţiei divine. Înţelepciunea lor era însă ceva adiţional la ceea ce se găsea în Cristos sau în creştinism. Dar aici Pavel spune că toate comorile înţelepciunii şi cunoaşterii sunt ascunse în Cristos, Capul. Prin urmare, credincioşii nu au trebuinţă să treacă de ceea ce este scris în Scriptură. Comorile aflate în Cristos sunt ascunse de necredinţă; şi până şi credinciosul trebuie să-L cunoască pe Cristos în mod intim, pentru a putea pătrunde în aceste comori.

Cristos este în credincios în calitate de Cap, de centru şi izvor de resurse. Prin caracterul vast al bogăţiilor Sale nepătrunse, prin bogăţia Sa preeminentă de infinită măreţie, prin tot ce este El esenţialmente ca Dumnezeu, prin tot ceea ce a realizat El în cadrul creaţiei şi al răscumpărării, prin gloriile Sale personale, morale şi oficiale, El face să nu mai existe loc în credincios pentru toată pleiada de profesori, autori, medii, critici şi toţi ceilalţi care s-au aliat împotriva Sa.

Dar versetul acesta conţine comori mult mai mari decât se pot observa la prima vedere. Toată cunoştinţa se găseşte în Cristos. El este întruparea adevărului. El a spus: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa." Nici un lucru adevărat nu va fi niciodată în contradicţie cu cuvintele Sale sau cu faptele Sale. Deosebirea dintre cunoaştere (cunoştinţa) şi înţelepciune a fost explicată în felul următor: Cunoaşterea este înţelegerea adevărului, pe când înţelegerea este capacitatea de a aplica adevărul învăţăturilor însuşite.

Întrucât toată înţelepciunea şi cunoaşterea sunt în Cristos, creştinii nu trebuie să se lase amăgiţi de cuvintele înduplecătoare ale exponenţilor cultelor deraiate. Când un om nu posedă adevărul, va căuta să-şi facă adepţi printr-o prezentare vicleană a mesajului. Este exact ceea ce fac ereticii, în mod curent, formulându-şi argumentele de la simple probabilităţi şi clădind un sistem de învăţături pe simple deducţii. Pe de altă parte, dacă un om predică adevărul lui Dumnezeu, atunci el nu are nevoie să se bizuie pe elemente cum ar fi elocvenţa sau dibăcia argumentelor sale. Adevărul posedă în el însuşi cele mai imbatabile argumente; ca un leu, el ştie să se apere, magistral.

Versetul acesta arată cât de intim era familiarizat apostolul Pavel cu problemele şi pericolele ce-i pândeau pe coloseni. El se înfăţişează ca un ofiţer militar, care îşi priveşte trupele aliniate, gata să fie inspectate. Celelalte două cuvinte: buna voastră rânduială şi tăria credinţei voastre sunt în original termeni împrumutaţi din limbajul militar. Primul descrie alinierea ordonată a unei companii de soldaţi, iar al doilea scoate în evidenţa frontul comun pe care îl prezintă aceştia. Pavel se bucură când vede (în duh, nu în trup) cu câtă statornicie rămân colosenii fideli cuvântului lui Dumnezeu.

Aici Pavel îi încurajează să continue cum au pornit iniţial la drum, adică prin credinţă. După cum L-aţi primit pe Cristos Isus Domnul, aşa să şi umblaţi în El. Accentul se pune aici pe cuvântul Domn. Cu alte cuvinte, ei au recunoscut că în El găsesc resursele depline, suficienţa totală la orice nevoie a lor. El a fost întru totul de ajuns nu numai pentru mântuirea lor, ci şi pentru toate aspectele vieţii creştine. Acum Pavel îi îndeamnă pe sfinţi să continue să recunoască domnia lui Cristos. Ei nu trebuie să se abată de la El prin acceptarea în cugetul lor a unor învăţături omeneşti, oricât de convingătoare ar părea acestea. Termenul umblare este folosit adesea cu referire la viaţa creştină, referindu-se la acţiune şi înaintare pe această cărare. Nu poţi umbla şi în acelaşi timp rămâne pe loc. Tot aşa este şi în viaţa creştină: fie mergem înainte, fie înapoi. Dar de stat pe loc nu putem sta!

Pavel recurge mai întâi la o metaforă din agricultură, apoi la una din arhitectură. Sintagma înrădăcinaţi se referă la ceea ce s-a întâmplat la convertirea noastră. Ni se prezintă imaginea în care Domnul Isus Cristos întruchipează solul, în care se înfig rădăcinile noastre, trăgându-şi toată seva din El. Desigur, aici se subliniază şi importanţa de a ne înfige rădăcinile adânc în El, pentru a nu fi zdruncinaţi (Matei 13:5,20,21).

Apoi Pavel recurge la analogia cu o clădire. Zidiţi în El. Aici Domnul Isus este asemuit cu o temelie - Stânca veacurilor, pe Care suntem zidiţi noi (Luca 6:47-49). Noi am fost înrădăcinaţi o dată pentru totdeauna, dar suntem zidiţi întruna.

Şi întăriţi în credinţă sau „confirmaţi". Ideea care se desprinde de aici este a unui proces continuu, care se desfăşoară pe tot parcursul vieţii creştine. Epafras le predase colosenilor noţiuni le de bază ale creştinismului. Acum, pe măsură ce ei înaintau pe cărarea credinţei, aceste adevăruri scumpe erau confirmate şi adeverite în inima şi în viaţa lor. Subliniind reversul acestei situaţii, 2Petru 1:9 arată că eşecul de a înainta în viaţa duhovnicească duce la îndoială şi la pierderea bucuriei şi a binecuvântării evangheliei.

Pavel încheie această descriere cu cuvintele: sporind din belşug în ea cu mulţumiri. El nu-i vrea pe creştini să fie nişte posesori ai doctrinei corecte, dar reci, ci doreşte ca ei să fie captivaţi de adevărurile minunate ale evangheliei, pentru ca din inimile lor să se reverse lauda şi mulţumirea către Domnul.

Mulţumiri pentru binecuvântările creştinismului constituie antidotul minunat împotriva otrăvii doctrinei false.

Arthur Way traduce versetul 7 astfel: „Fiţi ca nişte pomi bine înrădăcinaţi, ca nişte clădiri ce se ridică mereu, simţindu-vă învăluiţi de prezenţa Lui, ba mai mult (căci în acest scop a fost educaţia voastră): să fiţi neclintiţi în credinţa voastră, plini până la refuz de mulţumiri."

Acum Pavel este gata să se ocupe direct de erorile (rătăcirile doctrinare) care îi ameninţau pe credincioşii din valea râului Lycus, unde, aşa cum arătam, era situat oraşul Colose.

Luaţi seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia şi cu o amăgire deşartă. Învăţăturile false le răpesc oamenilor tot ce e de valoare, înlocuindu-le cu lucruri de nimic.

Filozofia înseamnă textual: „iubirea înţelepciunii" şi nu este rea, în sine, ci devine rea arunci când oamenii caută înţelepciunea în afara Domnului Isus Cristos. Aici termenul e folosit cu scopul de a descrie încercarea omului de a afla şi cerceta, prin sforţările propriului său intelect, acele lucruri care pot fi cunoscute doar prin intermediul revelaţiei divine (1Corinteni 2:14). Este o înţelepciune rea pentru că preamăreşte raţiunea umană, aşezând-o mai presus de Dumnezeu şi pentru că se închină creaturii, mai mult decât Creatorului. Acest gen de înţelepciune rea este caracteristică liberalilor din vremea noastră, care fac atâta tapaj de intelectualismul şi raţionalismul lor.

Amăgire deşartă se referă la învăţăturile false şi lipsite de valoare ale celor care pretindeau că oferă adevăruri secrete unui cerc intim de oameni. Dar în realitate aceste învăţături erau lipsite de orice valoare, atrăgându-i pe oameni prin recurgerea la mobilul curiozităţii şi gâdilându-le vanitatea, întrucât - nu-i aşa? - aparţin unui cerc ales, elitei unui număr restrâns.

Filozofia şi amăgirea deşartă pe care le atacă Pavel sunt după tradiţia oamenilor, după principiile de bază (învăţăturile începătoare) ale lumii, iar nu după Cristos.

Prin „tradiţia oamenilor" se înţelege aici învăţăturile religioase născocite de oameni, care nu au însă nici o temelie adevărată în Scriptură. (Prin tradiţie se înţelege încetăţenirea unui obicei, a unei datini, care a pornit de la o chestiune de convenienţă sau care a servit scopurile unei anumite împrejurări.) Principiile de bază ale lumii se referă la ritualurile, ceremoniile şi rânduielile iudaice, prin care oamenii sperau să capete bunăvoinţa lui Dumnezeu.

Legea lui Moise îşi slujise scopul, ca arhetip al lucrurilor ce aveau să vină. Ea fusese un gen de „şcoală primară", pregătitoare a inimii pentru Cristos Ce avea să vină. Dar a reveni acum la ea ar însemna să se facă jocul învăţătorilor falşi, ale căror uneltiri vizau să-L înlocuiască (în inimile credincioşilor) pe Fiul lui Dumnezeu cu un sistem perimat.

Pavel voia ca colosenii să pună la încercare toate învăţăturile, pentru a verifica dacă erau sau nu în acord cu doctrinele lui Cristos. Aici ne va fi de folos să recurgem din nou la traducerea lui Phillips: „Aveţi grijă să nu vă strice nimeni credinţa prin intelectualism sau prin teorii care, deşi sună foarte elevate, sunt, în realitate, lipsite de sens. Pentru că toate acestea sunt, în cazul cel mai bun, întemeiate pe ideile oamenilor despre natura lumii, ele nesocotindu-L pe Cristos!"

E minunat să vedem cum apostolul Pavel mereu îi readuce pe cititori la Persoana lui Cristos. Aici el redă unul din cele mai sublime şi mai ne-echivoce versete din Biblie asupra Dumnezeirii Domnului Isus Cristos. Căci în El locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii. Observaţi acumularea intenţionată de dovezi ale faptului că Cristos este Dumnezeu.

Mai întâi, avem Dumnezeirea Lui: „Căci în El locuieşte... trupeşte... Dumnezeirea."

În al doilea rând avem ceea ce s-a numit amplitudinea Dumnezeirii: „Căci în El locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii."

În fine avem ceea ce s-a numit absoluta competenţă a Dumnezeirii: „Căci în El locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii." (Acesta e răspunsul efectiv la diversele forme de gnosticism care neagă Dumnezeirea Domnului Isus - Christian Science, Martorii lui Iehova, Unity, Teosofla, Christadelphianism, etc.)

Vincent spune: „Versetul conţine două afirmaţii distincte:

(1) Că plinătatea Dumnezeirii locuieşte etern în Cristos...;

(2) că plinătatea Dumnezeirii locuieşte în El ca unul care are un trup omenesc."

Multe din cultele deraiate menţionate mai sus recunosc că o anumită formă de divinitate, a locuit în Isus. Acest verset identifică toată plinătatea Dumnezeirii în El, în caracterul Său uman. Argumentul e clar: dacă există o atare suficienţă în Persoana Domnului Isus Cristos, ce rost mai are să ne mulţumim cu învăţături care îl diminuează pe El sau îl ignoră?

Apostolul continuă efortul de a imprima în cititorii săi a tot suficienţa Domnului Isus Cristos, precum şi poziţia perfectă pe care o au ei în El. Este o minunată expresie a harului lui Dumnezeu faptul că adevărul din versetul 10 îl urmează pe cel din versetul 9. În Cristos locuieşte toată plinătatea Dumnezeirii trupeşte, iar credinciosul este complet în El. Desigur, asta nu înseamnă că în credincios locuieşte toată plinătatea Dumnezeirii. Singurul în care a locuit, locuieşte şi va locui în veci toată plinătatea Dumnezeirii este Domnul Isus Cristos. Dar ceea ce ne învaţă acest verset este că credinciosul are în Cristos tot ce-i trebuie pentru viaţă şi evlavie. Spurgeon ne oferă o bună definiţie a completeţii noastre, spunând că noi suntem:

(1) completi, fără ajutorul ceremoniilor iudaice;

(2) completi fără ajutorul filozofiei;

(3) completi, fără invenţiile superstiţiei;

(4) completi, fără meritul uman.

Cel în care suntem completi este Capul oricărei domnirii şi stăpâniri. Gnosticii erau foarte preocupaţi de tema îngerilor, aşa cum se arată mai încolo, în capitolul de faţă. Dar Cristos este capul peste toate fiinţele îngereşti şi ar fi o mare greşeală să ne ocupăm de îngeri, când însuşi Creatorul îngerilor este ţinta iubirii noastre, Cel cu care avem o aleasă părtăşie.

Circumcizia era un ritual caracteristic al iudaismului - acea operaţie chirurgicală minoră, aplicată copilului de parte bărbătească. Pe plan duhovnicesc, semnifica moartea faţă de firea veche sau îndepărtarea naturii rele, corupte şi ne-născute din nou a omului. Din nefericire, evreii au ajuns să fie mai preocupaţi de ceremonia fizică propriu-zisă, neglijându-i înţelesul duhovnicesc. În încercarea de a obţine bunăvoinţa lui Dumnezeu prin ceremonii şi fapte bune, ei afirmau, de fapt, că în firea veche ar exista suficiente lucruri bune care să-i fie plăcute lui Dumnezeu! Or, realitatea este total diferită, adevărul fiind că nimic bun nu locuieşte în firea veche.

În versetul de faţă nu se are în vedere circumcizia fizică, ci cea duhovnicească, ce îi caracterizează pe toţi cei ce şi-au pus credinţa şi încrederea în Domnul Isus. Lucrul acesta reiese din sintagma: circumcizie nefăcută de mâini. Adică: fiecare credincios este circumcis cu circumcizia lui Cristos. Prin circumcizia lui Cristos se înţelege moartea Sa pe crucea Golgotei. Ideea subliniată de verset este că atunci când Domnul Isus a murit, şi credinciosul a murit. El a murit faţă de păcat (Romani 6:11), faţă de lege, faţă de eul său (Galateni 2:20) şi faţă de lume (Galateni 6:14). (Circumcizia nu a fost făcută de mână, în sensul că mâinile omeneşti nu pot avea nici un rol în această circumcizie şi, desigur, nici un merit. Omul nu poate obţine circumcizia prin meritele sale; nu o poate merita, căci este în întregime lucrarea lui Dumnezeu)

Astfel el s-a dezbrăcat de trupul păcatelor firii păcătoase. Cu alte cuvinte, când este mântuit cineva, el se asociază cu Cristos în moartea Sa, renunţând la orice speranţă de a mai câştiga sau merita mântuirea prin eforturile firii vechi. Samuel Ridout scrie în această privinţă: „Moartea Domnului nostru nu numai că a îndepărtat rodul, ci a condamnat însăşi rădăcina care dădea acest rod."

Pavel trece acum de la circumcizie la botez. După cum circumcizia reprezintă moartea faţă de firea veche, tot aşa botezul reprezintă îngroparea omului vechi, cum citim: fiind îngropaţi împreună cu El în botez, în care aţi fost înviaţi împreună cu El, prin credinţa în lucrarea lui Dumnezeu, care l-a înviat dintre cei morţi. Învăţătura din aceste verset constă în faptul că noi nu numai că am murit cu Cristos, ci am fost şi îngropaţi cu El. Asta semnifică botezul nostru.; Aceasta a avut loc la convertirea noastră, dar am exprimat-o în mărturia publică pe care am dat-o, când am intrat în apa botezului. Botezul este o îngropare, îngroparea a tot ce eram, în calitate de copii ai lui Adam. În botez noi recunoaştem că nimic din noi înşine nu ar putea fi vreodată după voia lui Dumnezeu şi astfel noi îndepărtăm din faţa lui Dumnezeu această fire veche, pe veci. Dar lucrurile nu se opresc la îngropare, căci noi nu numai că am fost răstigniţi cu Cristos şi îngropaţi cu El, ci am fost şi înviaţi cu El, pentru a umbla în noutatea vieţii. Toate acestea au loc la convertire, făcându-se prin credinţa în lucrarea lui Dumnezeu, care L-a înviat pe Cristos dintre cei morţi.

Apostolul Pavel aplică acum toate aceste lucruri în cazul colosenilor. Înainte de convertirea lor, ei erau morţi în greşelile lor. Asta înseamnă că, datorită păcatelor lor, ei erau morţi duhovniceşte faţă de Dumnezeu. Nu înseamnă însă că duhurile lor erau moarte, ci doar faptul că în duhul lor nu se înregistra nici o tresărire faţă de Dumnezeu şi că ei nu puteau face nimic pentru a obţine bunăvoinţa lui Dumnezeu. Nu numai că ei erau morţi în păcate, dar Pavel spune că erau necircumcişi în firea lor păcătoasă. Necircumcizia se referă adesea în Noul Testament la Neamuri. Colosenii erau ei înşişi Neamuri, adică ne-evrei, ne-făcând parte din poporul ales al lui Dumnezeu pe acest pământ. Prin urmare, ei se situaseră pe o poziţie de distanţare faţă de Dumnezeu; dăduseră frâu liber poftelor firii vechi. Dar când au auzit evanghelia şi au crezut în Domnul Isus Cristos, ei au fost înviaţi împreună cu Cristos şi toate greşelile lor au fost iertate. Cu alte cuvinte, întregul stil de viaţă al colosenilor s-a schimbat; toată istoria lor de păcătoşi a luat sfârşit, ei fiind acum creaturi noi în Cristos Isus! Ei trăiau realitatea învierii. Prin

urmare, ei trebuiau să-şi ia rămas bun de la tot ce-i caracteriza înainte ca oameni cufundaţi în firea veche.

Pavel descrie în continuare un alt lucru pe care îl cuprinde lucrarea lui Cristos. A şters înscrisul care era împotriva noastră prin poruncile lui şi 1-a luat din cale, pironindu-1 pe cruce. Prin înscrisul care era împotriva noastră, prin poruncile lui se înţelegea legea. Într-o privinţă, Cele Zece Porunci au fost împotriva noastră, condamnându-ne, pentru că noi n-am putut să le respectăm întru totul. Dar apostolul Pavel nu se gândeşte numai la Cele Zece Porunci, ci şi la legea ceremonială care i-a fost dată Israelului. În legea ceremonială, existau tot felul de porunci cu privire la zile sfinte, la alimente şi la alte ritualuri religioase. Toate acestea făceau parte din religia prescrisă a iudeilor. Ele îndreptau privirile spre venirea Domnului Isus, fiind umbre ale Persoanei şi lucrării Sale. În moartea Sa pe cruce, El le-a dat pe toate acestea la o parte, ţintuindu-le pe cruce şi anulându-le, cum se anulează o notă de plată atunci când este achitată sau cum se exprimă Meyer: „Prin moartea lui Cristos pe cruce, legea care îi condamna pe oameni şi-a pierdut autoritatea penală, întrucât Cristos, prin moartea Sa, a îndurat pentru om blestemul legii, devenind sfârşitul legii." Kelly exprimă aceeaşi idee: „Legea nu este moartă, dar noi am murit faţă de ea."

Se prea poate ca limbajul lui Pavel în acest loc să se refere la practica străveche de a afişa într-un loc public dovada scrisă a unei datorii publice, ca toţi să ştie că creditorul nu mai putea avea nici o pretenţie de la datornic.

Prin moartea Sa pe cruce, urmată apoi de învierea şi înălţarea Sa la cer, Domnul Isus a cucerit şi puterile răului, făcând un spectacol public din ele şi triumfând asupra lor. Noi credem că este acelaşi triumf descris de Efeseni 4, unde se spune că Domnul Isus a condus captivitatea captivă. Moartea, îngroparea, învierea şi înălţarea Sa au constituit triumful slăvit asupra tuturor oştirilor iadului şi Satanei. Trecând prin atmosferă, în drumul Său spre cer, El a trecut chiar prin tărâmul celui care este prinţul puterii văzduhului.

Poate că acest verset aduce o deosebită mângâiere celor care au fost convertiţi de la demonism, dar care s-ar putea să mai fie obsedaţi de frica de duhurile rele. Nu mai avem de ce să ne temem, dacă suntem în Cristos, pentru că El a dezarmat domniile şi stăpânirile.

Încă o dată apostolul Pavel este gata să aplice în practică afirmaţiile sale. Am putea rezuma cele ce urmează în felul următor: Colosenii au murit faţă de toate eforturile de a-i fi plăcuţi lui Dumnezeu prin firea veche. Ei nu numai că au murit, ci au fost şi îngropaţi şi au înviat împreuna cu Cristos la o nouă viaţă. Prin urmare, ei trebuie s-o rupă definitiv cu iudaizatorii şi cu gnosticii, care încercau să-i atragă înapoi chiar la lucrurile faţă de care au murit colosenii. Deci nimeni să nu vă judece cu privire la mâncare sau la băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare sau lună nouă sau sabate. Toate religiile omeneşti îi fac pe oameni robi faţă de rânduieli, reguli, îndatoriri şi un calendar religios. Acest calendar cuprinde de obicei zile sfinte anuale, apoi celebrări lunare legate de luna nouă sau zile săptămânale de sărbătoare (sabaturile).

Sintagma: „Nimeni să nu vă judece" înseamnă că nu există temei ca un creştin să fie judecat de alţii dacă consumă carne de porc sau dacă nu ţine sărbătorile religioase sau zilele sfinte. Unele culte deraiate, cum ar fi spiritiştii, insistă ca membrii lor să se abţină de la consumul de carne. Veacuri de-a rândul romano-catolicii nu au avut voie să consume carne vinerea. Multe biserici pretind abstinenţa de la anumite alimente în timpul Postului Mare. Alţii, ca mormonii, spun că o persoană nu se încadrează în normele lor dacă consumă ceai sau cafea. Iar alţii, în special adventiştii de ziua a şaptea, insistă că trebuie ţinut Sabatul, pentru a-i fi plăcut lui Dumnezeu. Creştinul nu se mai află sub robia nici uneia dintre aceste rânduieli. Pentru o tratare mai amplă a legii, Sabatului şi legalismului, vezi excursul de la Matei 5:18,12:8 şi Galateni 6:18.

Sărbătorile religioase iudaice erau o umbră a lucrurilor viitoare, dar trupul (substanţa) este al lui Cristos. Ele au fost instituite în Vechiul Testament ca un fel de anticipare, ca imagini prefiguratoare. De pildă, Sabatul a fost dat ca un arhetip al odihnei de care aveau să aibă parte toţi cei ce aveau să creadă în Domnul Isus Cristos. Acum, după ce a venit Domnul Isus, ce rost mai are să se ocupe oamenii de umbre? E ca şi cum ne-am ocupa de o fotografie, când persoana din fotografie se află lângă noi.

Este dificil să cunoaştem sensul exact al acestui verset, pentru că nu suntem deplin familiarizaţi cu învăţăturile gnosticilor. Probabil înseamnă că oamenii aceştia pretindeau că sunt atât de smeriţi încât nu îndrăzneau să se apropie de Dumnezeu în mod nemijlocit. Poate că gnosticii susţineau că trebuie să se apropie de Dumnezeu prin îngeri, şi astfel, în presupusa lor smerenie, ei se închinau la îngeri, iar nu Domnului. Avem o situaţie similară în lumea contemporană. Există romano-catolici care spun că nu concep să se roage direct lui Dumnezeu sau Domnului Isus, adoptând, în schimb, moto-ul: „La Isus prin Maria". Asta pare a fi o falsă smerenie din partea lor, constituind un act de închinare în faţa unei fiinţe create. Creştinii nu au voie să permită nimănui să-i văduvească de răsplata lor, prin practici atât de ne-biblice. Cuvântul lui Dumnezeu spune limpede că există „un singur Mediator între Dumnezeu şi oameni, Omul Cristos Isus" (1Timotei 2:5).

Apostolul Pavel adaugă aici o sintagmă greu de înţeles: amestecându-se în lucruri pe care nu (termenul nu este omis din textul NU, dar înţelesul rezultat ar fi acelaşi. Dacă ei au văzut sau nu ceva, totul a fost o deşertăciune firească) le-a văzut. Gnosticii pretindeau că posedă taine adânci şi mistere şi că pentru ca cineva să poată cunoaşte aceste taine, trebuia să fie iniţiat. Poate că secretele acestea constau din aşa-numitele „vedenii". În vremea noastră presupusele vedenii constituie un element important în ereziile mormonismului, spiritismului, catolicismului şi swedenborgianismului. Cei ce făceau parte din cercul intim erau, natural, foarte mândri de cunoştinţele lor secrete. Prin urmare, Pavel adaugă: umflat de o mândrie deşartă, prin gândurile firii păcătoase. Ei adoptau o atitudine de superioritate faţă de alţii, creând impresia că fericirea se putea dobândi doar prin descifrarea acestor taine ascunse. Am putea face o paranteză aici, subliniind că aceasta e şi caracteristica celor mai multe societăţi secrete din vremea noastră. Creştinul care umblă în părtăşie cu Domnul lui nu va avea nici timpul, nici înclinaţia de a se ocupa de aceste organizaţii.

Important este să observăm aici că diversele practici religioase ale acestor oameni erau efectuate după cum găseau aceştia de cuviinţă, fără să aibă nici o bază scripturală. Ei nu acţionau în supunere faţă de Cristos, ci erau umflaţi de o mândrie deşartă, prin gândurile firii lor păcătoase, întrucât făceau cum voiau ei, independent de Domnul; cu toate acestea, comportarea lor părea smerită şi religioasă.

Neţinându-se strâns de Capul. Domnul Isus Cristos este numit aici Capul Trupului.„A se ţine de Cap" înseamnă a trăi conştienţi că Cristos este Capul, extrăgându-ne energia şi seva pentru toate nevoile noastre din resursele Sale inepuizabile, şi toate lucrurile făcându-le spre slava Lui. Înseamnă să privim la Domnul nostru, Cel din slavă, când avem nevoie de tărie şi călăuzire, şi să rămânem mereu în contact cu El. Lucrul acesta este explicat în continuare în următoarea sintagmă: din care tot trupul, hrănit şi strâns unit, prin încheieturi şi legături, creşte cu creşterea lui Dumnezeu. Diversele părţi ale trupului uman sunt legate între ele prin încheieturi şi ligamente. Trupul la rândul lui este legat de

cap. Trupul solicită călăuzire şi îndrumare de la cap. Exact ideea subliniată de apostolul Pavel aici. Mădularele Trupului lui Cristos de pe pământ trebuie să găsească toate satisfacţia şi suficienta lor în El şi să nu se lase amăgite sau abătute de argumentele aparent convingătoare ale învăţătorilor acestora falşi.

Ţinându-se strâns de Cap subliniază necesitatea bizuirii, clipă de clipă, pe Domnul. Ajutorul primit ieri nu mai e de ajuns pentru nevoile zilei de azi. Nu putem măcina grâu cu apa ce s-a scurs peste baraj. De asemenea trebuie subliniat aici că acolo unde creştinii se ţin de Cap, vor întreprinde acţiuni spontane care vor fi coordonate cu cele ale altor mădulare din Trupul lui Cristos.

Principiile de bază ale lumii (sau „învăţăturile începătoare ale lumii") se referă la datini şi ritualuri. De pildă, ritualurile din Vechiul Testament erau elemente rudimentare ale lumii în sensul că propagau principiile elementare ale religiei, adică abecedarul, noţiunile de bază (Galateni 4:9-11). Poate că Pavel se gândeşte şi la ritualurile şi datinile asociate cu practica gnosticismului sau a altor religii. În mod deosebit, apostolul se ocupă de ascetism, care a derivat din iudaismul ce şi-a pierdut deja valabilitatea înaintea lui Dumnezeu sau din gnosticism ori din orice alt cult deraiat, care niciodată nu a avut valabilitate înaintea lui Dumnezeu.

Întrucât colosenii au murit împreună cu Cristos, Pavel îi întreabă de ce mai doreau încă să se supună unor reguli de acest gen. A proceda astfel înseamnă a uita că au rupt orice legături cu lumea. Poate că în mintea unora se ridică aici întrebarea: „Dacă un creştin este mort faţă de rânduieli, de ce reţine totuşi practica botezului şi a Cinei Domnului?" Răspunsul cel mai evident este că aceste două rânduieli ale Bisericii Creştine sunt clar expuse şi prescrise de Noul Testament. Dar ele nu sunt „mijloace ale harului", care ne-ar face mai adecvaţi pentru cer sau ne-ar ajuta să căpătăm bunăvoinţa lui Dumnezeu. Mai degrabă, ele sunt simple gesturi de ascultare faţă de Domnul, prin care indicăm identificarea cu Cristos şi ne amintim de El în moartea Sa. Ele nu sunt atât de mult legi care trebuiesc respectate, cât privilegii de care se cuvine să ne bucurăm.

Vom înţelege versetul acesta mai bine dacă vom adăuga cuvintele: „cum ar fi" la început. (Sau „ca acestea", ce apar la sfârşitul versetului 20 în ediţia folosită de traducător.) „Oare de ce - ca şi când aţi trăi mai departe în lume - vă supuneţi la regulamente ca acestea (versetul 21): Nu atinge, nu gusta, nu lua?" În mod bizar, unii susţin că aici Pavel le-ar porunci colosenilor să nu ia, să nu guste, să nu atingă, când, de fapt, sensul versetului este exact contrar.

Trebuie menţionat aici că unii cercetători competenţi, cum ar fi William Kelly, cred că topica ar trebui inversată, în felul următor: „Nu lua, nu gusta, nici măcar nu te atinge de ele" Cu alte cuvinte, topica sugerată ar descrie gravitatea tot mai mare pe care o presupune practica ascetismului.

Sensul versetului 21 este completat de versetul 22. Acestea sunt interdicţii şi prohibiţii inventate de om, cum reiese din cuvintele: după poruncile şi învăţăturile oamenilor. Să fie oare aceasta esenţa adevăratei religii? Oare la asta se reduce totul, la mâncări sau la băuturi? Sau, dimpotrivă, religia adevărată se ocupă cu Cristosul Cel Viu? Weymouth traduce versetele 20-22 astfel:

„Dacă aţi murit cu Cristos şi aţi scăpat de noţiunile de bază ale lumii, de ce atunci - ca şi când viaţa voastră ar aparţine în continuare lumii - vă supuneţi unor precepte de genul: „Nu lua cutare lucru"; „Nu gusta acel lucru"; „Nu te atinge de acesta" - care se referă la lucruri ce au menirea de a fi consumate, fiind pieritoare - ascultând astfel doar de nişte porunci şi învăţături omeneşti?

Aceste practici ale religiei omeneşti creează toate o aparenţă de înţelepciune, într-o religie auto-impusă, o falsă smerenie şi asprime faţă de trup. Religia auto-impusă înseamnă că oamenii aceştia adoptă o formă de închinare corespunzătoare propriilor lor idei despre ce e bine, şi nu după cuvântul lui Dumnezeu. Ei par a fi religioşi, dar nu acesta e creştinismul adevărat. Falsa smerenie a fost explicată deja - anume faptul că ei se pretindeau a fi prea smeriţi ca să se poată apropia de Dumnezeu direct şi astfel recurgeau la mediatori angelici. Neglijarea trupului se referă la practica ascetismului. Este concepţia potrivit căreia prin auto-privări şi auto-torturări, omul ar putea atinge o stare superioară de sfinţenie. Această practică se întâlneşte la hinduism şi la alte religii mistice din Orient.

Care este valoarea tuturor acestor practici? Poate că ultima parte a versetului o exprimă cel mai concis: nu sunt de nici un preţ împotriva mulţumirii firii păcătoase. Toate acestea sunt îmbrăcate într-o faţadă aparent frumoasă, dar ele nu sunt de nici un folos în înfrânarea complacerii firii vechi. (Până şi bine-intenţionata încercare de cumpătare a lor nu-şi atinge ţelul) Nici un sistem fals nu a reuşit să-l amelioreze pe om. Deşi creează impresia că în firea veche ar exista elemente care să merite bunăvoinţa lui Dumnezeu, aceste sisteme nu pot înfrâna pasiunile şi poftele cărnii, ale firii vechi. Atitudinea creştinului este că noi am murit faţă de firea veche, cu toate patimile şi poftele ei şi că de acum încolo trăim spre slava lui Dumnezeu. Şi asta o facem nu pentru că ne e fiică de pedeapsă, ci mai degrabă din iubirea pe care I-o purtăm Celui care S-a dat pe Sine pentru noi. A. T. Robertson exprimă minunat acest gând: „Dragostea este aceea care ne eliberează să putem face ce este bine. Dragostea ne face să nu ne fie greu de ales. Dragostea face ca îndatoririle să nu ni se pară o povară, ci o bucurie. Dragostea face ca părtăşia şi legătura cu Cristos să fie o dulceaţă. Dragostea face ca truda în slujba binelui să fie o adevărată libertate pentru noi."

Deci, dacă aţi fost înviaţi împreună cu Cristos, căutaţi lucrurile de sus, unde Cristos stă la dreapta lui Dumnezeu. Conjuncţia dacă din acest verset nu exprimă nici o îndoială în mintea apostolului Pavel, ci constituie aşa-numitul argument pornind de la „dacă", ce ar putea fi tradus prin întrucât: „întrucât aţi fost înviaţi împreună cu Cristos". Cum s-a arătat în capitolul 2, credinciosul este văzut ca unul care a murit cu Cristos, a fost îngropat cu El şi a înviat cu El dintre cei morţi. Sensul duhovnicesc al tuturor acestor cuvinte este că am rupt-o cu vechiul mod de viaţă, adoptând un fel complet nou de a trăi, adică viaţa Domnului Isus Cristos Cel înviat. Întrucât am fost înviaţi cu Cristos, se cuvine acum să căutăm lucrurile de sus. Desigur, încă ne aflăm pe pământ, dar trebuie să cultivăm lucrurile cereşti.

Creştinul nu trebuie să aibă o optică pământească. El nu trebuie să privească lucrurile sub aspectul în care se prezintă ele ochiului natural, ci în funcţie de importanţa lor înaintea lui Dumnezeu şi în perspectiva eternităţii. Vincent sugerează că „a căuta" din versetul 1 marchează străduinţa practică şi că gândiţi-vă din versetul 2 descrie impulsul lăuntric şi dispoziţia noastră sufletească.

Sintagma: Concentraţi-vă cu mintea (în româneşte: „Gândiţi-vă", n.tr.) este identică cu cea de la Filipeni 3:19: „care îşi concentrează mintea asupra unor lucruri pământeşti.'' A. T. Robertson scrie: „Viaţa botezată înseamnă că creştinul urmăreşte cerul şi se gândeşte la cer. Picioarele sale sunt încă pe pământ, dar capul îi este printre stele. El trăieşte ca un cetăţean al cerului aici pe pământ."

În timpul celui de-al doilea război mondial, un tânăr creştin a exclamat triumfător în faţa unui slujitor mai vârstnic al lui Cristos: „înţeleg că bombardierele noastre au tăcut prăpăd asupra oraşelor inamicului în cursul nopţii precedente." La care, credinciosul mai vârstnic a răspuns: „Nu ştiam că biserica lui Dumnezeu posedă bombardiere." Evident, acest creştin privea lucrurile din perspectiva divină, neputând să găsească nici un dram de satisfacţie în măcelărirea unor femei şi copii. F. B. Hole explică foarte bine poziţia noastră:

„Complementul identificării noastre cu Cristos în moartea Lui este identificarea noastră cu El în învierea Sa. Efectul primei acţiuni este de a ne deconecta de lumea omului, de religia omului, de înţelepciunea omului. Efectul celeilalte este de a ne pune în legătură cu lumea lui Dumnezeu şi tot ce se află în ea. Primele patru versete ale capitolului 3 desfăşoară privirilor noastre starea de binecuvântare în care suntem introduşi.”

Când Pavel spune că credinciosul a murit, el se referă la poziţie, nu la practică. Datorită identificării noastre cu Cristos în moartea Sa, Dumnezeu vrea ca noi să ne considerăm ca unii care au murit împreună cu El. Inima noastră însă este mereu gata să pună la îndoială acest fapt, întrucât ne simţim atât de „vii" faţă de păcat şi ispite. Dar realitatea minunată este că pe măsură ce, prin credinţă, ne socotim ca unii care am murit cu Cristos, acest fapt devine o realitate morală în viaţa noastră. Dacă trăim ca unii care au murit, atunci viaţa noastră va fi tot mai mult pe măsura vieţii Domnului Isus Cristos. Desigur, niciodată nu vom atinge perfecţiunea în viaţa de acum, dar este un proces care trebuie să se desfăşoare permanent în fiecare credincios.

Nu numai că am murit, ci, în plus, viaţa noastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Lucrurile care-l preocupă şi-l interesează pe omul lumesc se găsesc peste tot pe planeta pe care trăim. Dar lucrurile care sunt de cea mai mare preocupare pentru credincios sunt toate însumate în Persoana Domnului Isus Cristos. Destinul nostru este inseparabil legat de destinul Lui. Gândul subliniat de Pavel aici este că întrucât viaţa noastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu, nu trebuie să ne ocupăm de lucrurile mărunte ale vieţii acesteia şi, în special, nu trebuie să avem de a face cu lumea religioasă din jurul nostru.

Dar mai este un gând ce se degajă din sintagma: viaţa voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Lumea nu vede viaţa noastră duhovnicească. Oamenii nu ne înţeleg. Lor li se pare ciudat că noi nu trăim ca ei. Ei nu înţeleg gândurile noastre, motivele sau căile noastre. După cum s-a spus despre Duhul Sfânt că lumea „nici nu-L vede, nici nu-L cunoaşte", tot aşa este cu viaţa noastră spirituală: ea este ascunsa cu Cristos în Dumnezeu. Mai întâi, Ioan 3:1 ne spune că: „De aceea, lumea nu ne cunoaşte, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El." Adevărata separaţie de lume stă în faptul că lumea nu-l înţelege pe creştin, ci îl înţelege greşit.

Pentru a ridica pe culmi noi această descriere a harului şi moştenirii credinciosului în Cristos, apostolul îşi îndreaptă acum privirile spre revenirea lui Cristos. Când Se va arăta Cristos, viaţa noastră, atunci vă veţi arăta şi voi împreună cu El în slavă. În vremea de acum noi suntem înviaţi cu El şi ne bucurăm de o viaţă nevăzută şi neînţeleasă de oameni. Dar va veni ziua când Domnul Isus Se va întoarce să-Şi ia acasă sfinţii Săi. Atunci noi ne vom arăta împreună cu El în slavă. Oamenii ne vor înţelege atunci şi-şi vor da seama de ce ne-am comportat aşa cum ne-am comportat.

În versetul 3, ni s-a spus că am murit. Aici ni se spune să dăm morţii mădularele noastre care sunt pe pământ. În aceste două versete avem o ilustrare clară a diferenţei dintre poziţia unui credincios şi starea lui. Poziţia lui este aceea a unuia care a murit. Starea lui trebuie să fie aceea de a se socoti mort faţă de păcat, prin darea la moarte a mădularelor sale care sunt pe pământ. Poziţia noastră este identică cu ceea ce suntem în Cristos. Starea noastră este identică cu ceea ce suntem în noi înşine. Poziţia noastră este darul fără plată al lui Dumnezeu prin credinţa în Domnul Isus Cristos. Starea noastră reprezintă răspunsul la harul lui Dumnezeu.

Aici trebuie să observăm şi diferenţa dintre lege şi har. Dumnezeu nu spune: „Dacă vei trăi o viaţă eliberată de păcat, atunci îţi voi da o poziţie de moarte împreună cu Cristos", căci asta ar însemna legea iar poziţia noastră ar depinde de propriile noastre eforturi şi - mai trebuie s-o spunem? - nimeni nu ar atinge acea poziţie. Mai degrabă, Dumnezeu spune: „Eu le dau fără plată tuturor celor care cred în Domnul Isus o poziţie de favoare înaintea Mea. Acum duceţi-vă şi trăiţi o viaţă corespunzătoare cu o chemare atât de înaltă!" Acesta e harul!

Când apostolul spune că trebuie să dăm la moarte mădularele noastre care sunt pe pământ, el nu vrea să spună prin aceasta că literalmente trebuie să distrugem vreunul din organele trupului nostru, ci recurge la o exprimare figurată, aşa cum reiese din următoarele propoziţii.

Termenul mădulare desemnează diversele forme de pofte şi de ură, pe care le găsim enumerate.

Desfrânarea se referă în general la relaţiile sexuale interzise sau la imoralitate, în special la cele dintre persoane necăsătorite (Matei 15:19;Marcu 7:21). Uneori sensul termenului e mai cuprinzător, fiind tradus prin imoralitate sexuală.

Necurăţie se referă la impuritate în gândire, vorbă sau faptă. Aici e vorba de necurăţie morală, nu fizică.

Patimile denotă pofte puternice, ieşite de sub control.

Dorinţa rea exprimă pofte sau lăcomii foarte puternice, adesea violente.

Lăcomia (de bani) se referă în generat la lăcomie sau la dorinţa de a avea mai mult, dar aici se referă probabil la dorinţa ne-sfântă de a satisface apetitul sexual, care este o formă de idolatrie.

Lista începe cu actele propriu-zise, trecând apoi la motive. Sunt descrise diversele forme de păcate sexuale, fiind urmărite apoi până la bârlogul lor, adică inima lacomă a omului. Cuvântul lui Dumnezeu ne învaţă clar că nu este nimic greşit în actul sexual în sine. Dumnezeu l-a făcut pe om cu puterea de reproducere. Dar păcatul intervine atunci când acele lucruri cu care Dumnezeu în dragostea Sa Şi-a înzestrat creaturile sunt folosite în scopuri rele şi ilicite. Păcatul sexual a fost principalul păcat al lumii păgâne, în vremea lui Pavel şi negreşit a rămas şi azi pe acelaşi loc. Acolo unde credincioşii nu sunt predaţi Duhului Sfânt, păcatele sexuale adesea pătrund în viaţa lor, provocându-le căderea.

Oamenii cred că pot săvârşi aceste păcate groaznice şi totuşi să scape de pedeapsă. Când cerul pare să rămână mut în faţa lor, omul merge şi mai departe în păcatul său. Dar Dumnezeu nu Se lasă batjocorit! Mânia lui Dumnezeu vine peste fiii neascultării, din pricina acestor lucruri.

Păcatele acestea aduc grave consecinţe în viaţa de acum, căci oamenii culeg în trupul lor urmările imoralităţii sexuale. În plus, ei vor culege roadele cumplite ale judecăţii în ziua de apoi.

Pavel le aminteşte colosenilor că şi ei se complăceau cândva în aceste păcate, înainte de a fi fost convertiţi. Dar harul lui Dumnezeu a pătruns în inima lor şi i-a izbăvit de necurăţie. Acest capitol din viaţa lor a fost acoperit de sângele lui Cristos. Acum ei aveau o viaţă nouă, care-şi trăgea seva din Dumnezeu. Vezi Galateni 5:25; „Dacă trăim în Duhul, să şi umblăm în Duhul."

Întrucât ei au fost răscumpăraţi cu un preţ atât de mare, acum trebuie să se lepede de toate aceste lucruri, ca de o haină murdară. Apostolul, nu se referă numai la diversele forme de pofte ne-sfinte enumerate în versetul 5, ci şi la genurile, de ură rea pe care se pregăteşte să le enumere.

Mânia este, desigur, un spirit de intensă antipatie sau animozitate, un spirit de răzbunare, de vrajbă şi ură înrădăcinată.

Iuţimea descrie o formă intensă de mânie, probabil manifestată prin ieşiri violente şi necontrolate.

Răutatea este purtarea maliţioasă faţă de altul, cu gând de a-i face rău sau de a-i ştirbi reputaţia. Este o antipatie nerezonabilă, întreţinută de plăcerea de a-i vedea pe alţii că suferă.

Defăimarea sau vorbirea de rău, adică cuvinte ascuţite, necontrolate, folosite la adresa altora. Înseamnă a certa pe cineva, cu cuvinte aspre, într-o manieră obraznică.

Limbaj murdar înseamnă cuvinte ruşinoase, cu referire la lucruri deşănţate, indecente sau corupte. Un vocabular stricat şi necurat. În acest catalog al păcatelor apostolul trece de la motive la faptele propriu-zise. Mai întâi, în inima omului încolţeşte amărăciunea, care se manifestă apoi sub formele descrise mai sus.

În versetul 9 apostolul spune, de fapt: „Fie ca starea voastră să corespundă cu poziţia voastră!"

V-aţi dezbrăcat de omul cel vechi; acum dezbrăcaţi-vă de el şi în practică, prin refuzul de a mai minţi. Minciunea este unul din lucrurile ce aparţin omului celui vechi, ne-având ce căuta în viaţa copilului lui Dumnezeu. În fiecare zi din viaţa noastră suntem ispitiţi să denaturăm adevărul, fie prin nedeclararea integrală a venitului nostru, pe formularul de impozit, fie prin „copiere" la examene, fie prin exagerarea faptelor unei relatări. Minciunea îşi dublează gravitatea, atunci când prin ea lezăm o persoană, prin afirmaţii false sau prin crearea unor impresii false.

Nu numai că ne-am lepădat de omul cel vechi, ci ne-am îmbrăcat cu cel nou, care se înnoieşte spre cunoaştere deplină, după chipul Celui care l-a creat. După cum omul cel vechi se referă la tot ce eram ca fii ai lui Adam, cu natura ne-născută din nou - tot aşa omul nou se referă la noua noastră poziţie, de copii ai lui Dumnezeu. S-a produs o creaţie nouă iar noi suntem creaturi noi. Scopul urmărit de Dumnezeu este ca acest om nou mereu să crească tot mai mult după chipul Domnului Isus Cristos. Niciodată nu trebuie să ne mulţumim cu realizările obţinute, ci întotdeauna trebuie să ne avântăm înainte, spre noi culmi de tot mai mare asemănare cu Mântuitorul. El este pilda noastră supremă şi regula de viaţă pentru noi. în ziua de apoi, când vom sta înaintea Scaunului de Judecată al lui Cristos, nu vom fi judecaţi luându-se în vedere cu cât au fost vieţile noastre mai bune decât ale altora, ci după cât de mult s-au racordat vieţile noastre la însăşi viaţa Domnului Isus.

Chipul lui Dumnezeu nu reiese din conformaţia trupului nostru, ci din frumuseţea unei minţi reînnoite şi a unei inimi schimbate. Sfinţenia, dragostea, smerenia, blândeţea, bunătatea şi iertarea - iată elementele din care e alcătuit caracterul divin.

În noua creaţie descrisă de apostol, nu mai este nici grec, nici iudeu, nici circumcizie, nici ne-circumcizie, nici barbar, nici scit, nici rob, nici liber, ci Cristos este totul în toţi. Diferenţele de naţionalitate, religie, cultură şi nivel social sunt elemente care nu contează. Cât priveşte poziţia lor înaintea lui Dumnezeu, toţi credincioşii sunt la acelaşi nivel şi în cercul de părtăşie al bisericii locale ar trebui să adoptăm aceeaşi atitudine.

Asta nu înseamnă că nu există distincţii în cadrul bisericii. Unii au darul de evanghelist, alţii de păstor, iar alţii de învăţători. Unii oameni sunt presbiteri în biserică iar alţii sunt diaconi. Astfel, versetul de faţă nu dispreţuieşte distincţiile cuvenite.

Tot aşa nu trebuie să interpretăm versetul, cum fac unii, în sensul că distincţiile de mai sus ar fi fost cu totul eliminate în lume. Nicidecum, căci există în continuare grec şi iudeu, prin „grec" înţelegându-se aici ne-evreii în general. După cum există circumcişi şi ne-circumcişi. Prin aceşti doi termeni sunt desemnaţi în Noul Testament evreii şi respectiv Neamurile. Dar aici termenii se referă probabil la ritualul circumciziei în sine, aşa cum era practicat de iudei şi nesocotit de Neamuri.

Apoi există în continuare barbari (adică oameni necultivaţi) şi sciţi. Cei doi termeni nu sunt aici în relaţie adversativă. Sciţii era barbari, dar într-o manieră mai pronunţată, fiind cei mai sălbatici dintre barbari.

Ultimul contrast este intre sclavi şi oameni liberi. Prin liber se înţelege cei ce nu au fost niciodată sclavi, adică s-au născut oameni liberi. Pentru creştin aceste distincţii lumeşti nu mai sunt importante. Cristos este Cel care contează cu adevărat! El este totul pentru credincios şi în toate. El reprezintă centrul şi circumferinţa vieţii creştine, cum arată foarte clar şi episcopul Ryle:

„Aceste trei cuvinte - Cristos este totul - sunt esenţa şi substanţa creştinismului. Dacă inimile noastre le vor îmbrăţişa, atunci bine va fi de sufletul nostru. Mulţi îi acordă lui Cristos un anumit loc în religia lor, dar nu locul pe care a intenţionat Dumnezeu să-L ocupe El. Pentru sufletele acestora, Cristos nu reprezintă „totul în toate". O, nu! Ci este fie Cristos şi biserica; fie Cristos şi sacramentele; fie Cristos şi slujitorii ordinaţi; fie Cristos şi propria lor pocăinţă; fie Cristos şi propria lor bunătate; fie Cristos şi rugăciunile lor; fie Cristos şi propria lor sinceritate şi milostenie, pe care se reazemă practic sufletele lor.”

În versetul 10, Pavel a spus că ne-am îmbrăcat cu omul cel nou. Acum ne dă câteva modalităţi practice prin care se poate realiza acest lucru în viaţa noastră de zi cu zi. Mai întâi, el se adresează colosenilor, numindu-i aleşii lui Dumnezeu, aceasta fiind o referire la faptul că au fost

aleşi de Dumnezeu în Cristos înainte de întemeierea lumii. Harul lui Dumnezeu prin care ne-a ales este una din tainele revelaţiei divine. Noi credem că Scriptura ne învaţă clar că Dumnezeu, în suveranitatea Sa, a ales oameni care să fie ai lui Cristos. Noi nu credem că Dumnezeu l-a ales pe cineva să fie condamnat. O atare învăţătură este în contradicţie clară cu Scriptura. După cum credem în harul selectiv al lui Dumnezeu, tot aşa credem în responsabilitatea omului. Dumnezeu nu îi mântuieşte pe oameni împotriva voinţei lor. Aceeaşi Biblie care afirmă: „aleşi după ştiinţa mai înainte a lui Dumnezeu" mai spune şi: „oricine va chema numele Domnului va fi mântuit."

În continuare Pavel îi numeşte pe coloseni sfinţi şi preaiubiţi. Sfânt înseamnă sfinţit sau pus deoparte pentru Dumnezeu şi despărţit de lume. Noi suntem sfinţi în poziţia pe care o ocupăm înaintea lui Dumnezeu, dar trebuie să fim sfinţi şi în manieră practică, în viaţa pe care o trăim zilnic. Pentru că suntem focarul iubirii lui Dumnezeu, ne face plăcere să-I fim plăcuţi în toate privinţele.

Acum Pavel descrie harurile creştine cu care trebuie să ne îmbrăcăm asemenea unui veşmânt. În primul rând, cu o inima plină de îndurare.

Apoi bunătatea trebuie să se manifeste printr-un duh altruist faţă de alţii; printr-o atitudine de afecţiune şi bunăvoinţă.

Smerenia înseamnă starea umilă, disponibilitatea de a fi umiliţi şi de a-i stima pe alţii, considerându-i mai buni decât noi înşine.

Prin blândeţe nu se înţelege slăbiciunea, ci tăria de a ne lepăda de noi înşine, umblând în har faţă de toţi oamenii, cum spune şi E.W. Vine:

„Cei mai mulţi cred că atunci când cineva este blând asta se datorează faptului că ar fi neajutorat, că nu poate mai mult. Dar Domnul a fost „blând" pentru că a dispus de toate resursele nemărginite ale lui Dumnezeu, pe care le-a avut sub comanda Sa. Descrisă în latura ei negativă, blândeţea este contrarul auto-afirmării şi al propriilor interese; este acea stare de echilibru a duhului, în care nu suntem nici exaltaţi, nici doborâţi de întristare, pur şi simplu pentru că nu ne preocupăm de eul nostru."

Dacă smerenia este „absenţa mândriei", atunci mândria este „absenţa pasiunii".

Îndelunga răbdare se referă la răbdare, atunci când suntem provocaţi şi la capacitatea de a îndura îndelung ofensele aduse nouă de alţii. Este o combinaţie de bucurie şi atitudine de omenie şi bunătate faţă de alţii, împletită cu perseverenţa în suferinţă.

Îngăduiţi-vă unii pe alţii descrie îngăduinţa şi răbdarea pe care trebuie să le avem faţă de scăpările şi ciudăţeniile fraţilor noştri. Atunci când trăim alături de alţii, este cu neputinţă să nu descoperim punctele lor slabe. Este nevoie de harul lui Dumnezeu în viaţa noastră ca să-i suportăm pe alţi, după cum negreşit şi ei au nevoie de harul lui Dumnezeu pentru a ne suporta pe noi. Trebuie însă să ne îngăduim unii pe alţii.

Iertându-vă unii pe alţii, dacă vreunul are să se plângă de altul. Puţine divergenţe ar exista în rândul copiilor lui Dumnezeu, dacă acest îndemn ar fi aplicat. Trebuie să-i iertăm pe cei ce ne-au jignit. Adesea auzim însă pe unii plângându-se: „Dar el este cel care m-a jignit!" Este exact cazul în care suntem chemaţi să iertăm. Daca cealaltă persoană nu ne-ar fi jignit, n-ar fi greşit faţă de noi, n-ar mai fi fost nevoie de iertare! Dacă noi am fi fost cei care am greşit, atunci ar fi trebuit să ne ducem să ne cerem iertare. Îngăduinţa presupune să nu fim ofensaţi iar iertarea să nu ţinem ofensa. Asta pentru că nu există un motiv mai imperios pentru care trebuie să iertăm decât cel enunţat în acest verset: Cum v-a iertat Cristos, aşa iertaţi-vă şi voi.

Cum ne-a iertat Cristos? El ne-a iertat fără să fi existat un temei - aşa ar trebui să iertăm şi noi. El ne-a iertat fără plată - aşa să iertăm şi noi! El a iertat şi a uitat - aşa să iertăm şi noi! Şi-n maniera de iertare, şi în gradul de iertare, noi trebuie să urmăm pilda binecuvântatului nostru Domn, în această minunată atitudine.

Dragostea cu care ni se spune să ne îmbrăcăm sau să ne încingem este legătura care leagă toate celelalte virtuţi la un loc, pentru a forma desăvârşirea. Dragostea menţine în simetrie toate componentele caracterului creştin. E posibil ca cineva să manifeste unele virtuţi, pe dinafară, fără însă ca să aibă dragostea în inima lui. De aceea Pavel subliniază aici că ceea ce facem trebuie făcut într-un duh autentic de dragoste pentru fraţii noştri. Acţiunile noastre nu trebuie să fie făcute cu lehamite, ci trebuie să izvorască din inima noastră plină de iubire. În opinia gnosticilor, cunoştinţa era legătura desăvârşirii, dar Pavel corectează această concepţie, subliniind că dragostea e legătura desăvârşirii.

Pacea lui Dumnezeu ar trebui să fie arbitrul în inima noastră. Dacă avem îndoieli cu privire la un lucru, ar trebui să ne punem întrebarea: „Va conduce asta la pace" sau „Voi avea eu pace în inimă, dacă voi da curs acţiunii contemplate?"

Versetul acesta este de un mare ajutor în special atunci când cerem călăuzire de la Domnul. Dacă Domnul vrea cu adevărat să te angajezi într-o anumită direcţie sau acţiune, atunci poţi fi sigur că-ţi va dărui pace în acea lucrare. Dacă nu ai pace, atunci nu mai fă nici un pas pe cărarea aceea. Sau cum s-a exprimat cineva: „întunericul în direcţia în care vreau să merg înseamnă lumină să stau pe loc."

Cristos ne-a chemat să ne bucurăm de pacea Sa, atât pe plan personal, cât şi în biserică. Nu nesocotiţi importanţa ultimei părţi a versetului: la care aţi fost chemaţi într-un singur trup. O modalitate în care am putea avea pace ar fi să trăim izolaţi de alţi creştini. Dar Dumnezeu nu ne-a rânduit la asta, ci ne-a aşezat în familii. Dumnezeu a lăsat ca noi să ne adunăm cu alţi creştini, în biserici locale. Deşi trăirea alături de alţi creştini ne putea pune uneori răbdarea la încercare, totuşi în felul acesta Dumnezeu poate face să se dezvolte în viaţa creştinului virtuţi care nu s-ar putea forma pe nici o altă cale. Prin urmare, nu trebuie să fugim de responsabilităţile noastre din cadrul bisericii locale, după cum, odată ce ni le-am asumat, nu trebuie să le abandonăm, când vom fi provocaţi sau iritaţi de alţii. Mai degrabă, trebuie să trăim în armonie şi compatibilitate cu fraţii şi surorile noastre de credinţă, fiindu-le de ajutor în tot ceea ce facem şi spunem.

Şi fiţi mulţumitori (sau recunoscători). Acest îndemn apare de foarte multe ori, ca un refren, în scrierile lui Pavel. Ceea ce înseamnă că trebuie să existe un motiv îndreptăţit pentru care trebuie să facem acest lucru, anume faptul că Duhul lui Dumnezeu consideră un duh recunoscător de o mare însemnătate. Şi noi suntem de acord cu Duhul Sfânt, recunoscându-i de asemenea importanţa - nu numai pentru viaţa duhovnicească a cuiva, ci şi pentru bunăstarea sa fizică. Medicii au constatat ceea ce Scriptura spunea de mult: că o atitudine de bună dispoziţie şi mulţumire a minţii este benefică pentru organism. După cum şi reversul este adevărat: că îngrijorarea, deprimarea şi duhul de văicăreală şi nemulţumire sunt categoric dăunătoare sănătăţii. De obicei credem că spiritul de mulţumire şi recunoştinţă depind de

împrejurările noastre imediate, dar Pavel arată aici că este un har care trebuie cultivat. Noi avem datoria de a fi mulţumitori. Dintre toţi oamenii de pe pământ, noi avem cele mai multe motive să fim mulţumitori (comparaţi cu Deuteronom 33:29). Problema nu constă în faptul că nu ar exista suficiente lucruri pentru care putem fi recunoscători, ci în egoismul din inima noastră, care ne împiedică să aducem mulţumiri.

Există deosebiri de vederi cu privire la punctuaţia versetului 16. Se ştie că în textul original al Noului Testament nu exista punctuaţie. Sensul unui verset ca cel de faţă depinde în mare de semnele de punctuaţie întrebuinţate. Sugerăm următoarea variantă:

„Cuvântul lui Cristos să locuiască în vor din belşug, în toată înţelepciunea, învăţându-vă şi sfătuindu-vă unii pe alţii; cu psalmi, imnuri şi cântări duhovniceşti, cântând cu har în inimile voastre Domnului.”

În felul acesta versetul are trei secţiuni.

Prima, se referă la faptul că trebuie să lăsăm cuvântul lui Cristos să locuiască în noi din belşug. Cuvântul lui Cristos se referă la învăţăturile lui Cristos, aşa cum le găsim în Biblie. Pe măsură ce umplem până la saturaţie inimile şi minţile noastre cu cuvântul Lui sfânt, căutând să ascultăm de acest cuvânt, în trăirea noastră zilnică, cuvântul lui Cristos este ca şi acasă la el în inimile noastre.

Al doilea gând care se desprinde este că în toată înţelepciunea trebuie să ne învăţăm şi să ne îndemnăm unii pe alţii. Fiecare creştin are răspunderea faţă de fraţii şi surorile lui în această privinţă. Învăţătura priveşte doctrina, pe când sfătuirea se referă la îndatorire. Cu alte cuvinte, suntem datori faţă de fraţii noştri să împărtăşim cu ei cunoştinţa din Scriptură şi să căutăm să-i ajutăm prin sfaturi practice şi evlavioase. Când învăţătura şi sfătuirea se face în înţelepciune, există şanse mai mari ca acestea să fie primite, decât atunci când rostim cuvintele apăsat, dar fără înţelepciune sau fără dragoste.

Al treilea lucru este că prin psalmi, imnuri şi cântări spirituale trebuie să cântăm cu har sau „mulţumire" în inimile noastre Domnului. Prin psalmi se înţeleg acele rostiri inspirate pe care le găsim în cartea cu acelaşi nume, ce erau cântate în cadrul serviciului de închinare în Israel. Pe de altă parte, prin imnuri se înţelegea cântări de închinăciune şi de laudă, adresate lui Dumnezeu Tatăl şi Domnului Isus Cristos, cum este şi acesta:

Isus! însuşi gândul la Tine

îmi umple inima de bucurie;

Dar şi mai mare bucurie este să-Ţi văd faţa

Şi în prezenţa Ta să mă odihnesc.

Atribuit lui Bernard de Clairvaux

Aceste imnuri nu sunt inspirate în acelaşi fel ca psalmii. Prin cântări duhovniceşti se înţelege poezia de factură religioasă, care descrie experienţa creştină, aşa cum se poate vedea din cuvintele următoare (redate în traducere aproximativă, n.tr.):

„O, de ce pace ne văduvim adesea, Ce dureri inutile purtăm! Toate astea pentru că nu aducem Totul înaintea lui Dumnezeu în rugăciune.”

Joseph Scriven

Aşadar, recurgând la această varietate de cântări, trebuie să cântăm cu har sau cu mulţumire în inimile noastre Domnului. În acest punct se cuvine să spunem că creştinul trebuie să fie cu multă băgare de seamă şi discernământ în privinţa genului de muzică pe care îl utilizează. Multa - aşa-numită - muzică „creştină" din zilele noastre este uşoară şi nelalocul ei. O mare parte a acesteia este total contrară Scripturii şi încă şi mai multă este similară cu muzica „pop" sau rock a lumii, care este o dezonoare la adresa numelui lui Cristos.

Versetul 16 este foarte similar cu Efeseni 5:18,19, unde citim: „Nu vă îmbătaţi de vin - aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiţi plini de Duhul, vorbind între voi cu psalmi, cu imnuri, cu cântări duhovniceşti, cântând şi intonând melodii în inima voastră Domnului." În Coloseni 3:16 deosebirea constă în faptul că în locul cuvintelor: „fiţi plini de Duhul", Pavel spune: „Cuvântul lui Cristos să locuiască în voi din belşug." Cu alte cuvinte, fiind plini de Duhul şi fiind plini de cuvântul lui Dumnezeu sunt condiţii necesare pentru a putea trăi o viaţă plină de bucurie, rodnicie şi cu folos. Nu vom fi umpluţi cu Duhul dacă nu ne vom sătura cu cuvântul lui Dumnezeu; iar studierea cuvântului lui Dumnezeu nu-şi va face lucrarea deplină în viaţa noastră, dacă nu ne vom preda din străfundul fiinţei noastre stăpânirii Duhului Sfânt. Prin urmare, oare nu reiese clar că a fi umplut cu Duhul înseamnă a fi umplut cu cuvântul lui Dumnezeu? Nu este vorba aici de cine ştie ce experienţă tainică, de un moment culminant de mare emotivitate din viaţa mea, ci, mai degrabă, este rezultatul hrănirii mele zi de zi din Scripturi, meditând la ele, ascultând de ele şi trăind după principiile găsite în ele.

Versetul 17 este o regulă a tot inclusivă prin care pe putem judeca sau măsura conduita noastră de creştini. În special tinerii din vremea noastră au probleme când e vorba să decidă dacă un lucru este greşit sau nu. Dar memorarea acestui verset se va dovedi, probabil, cheia rezolvării multora din aceste dileme. Proba supremă la care trebuie să supunem orice acţiune este următoarea: Voi putea eu săvârşi acest lucru în numele Domnului Isus Cristos? Va fi acest lucru spre slava Lui? Mă voi putea aştepta eu ca binecuvântarea Lui să vină peste el? Aş fi eu gata să fac lucrul respectiv la revenirea Lui? Observaţi vă rog că trebuie să supunem la această probă atât cuvintele pe care le rostim, cât şi faptele pe care le săvârşim. Ascultarea de această poruncă ne înnobilează întreaga viaţă. Scump este secretul pe care-l află creştinul atunci când învaţă să facă toate ca pentru Domnul şi spre slava Lui! Din nou, apostolul adaugă cuvintele: „Aducând mulţumiri lui Dumnezeu Tatăl prin El." Mulţumiri! Mulţumirii Mulţumiri! E îndatorirea necurmată a celor mântuiţi prin har şi destinaţi să petreacă veşnicia în curţile raiului.

Primul îndemn e adresat de apostol soţiilor, care trebuie să se supună soţilor lor, aşa cum se cade în Domnul. Potrivit planului divin, soţul este capul familiei. Femeii i s-a rezervat o poziţie de supunere faţă de soţ. Ea nu are voie să domine sau să conducă, ci să urmeze conducerea lui, ori de câte ori poate face acest lucru fără a-şi compromite loialitatea faţă de Cristos. Există, desigur, situaţii în care femeia nu poate să

asculte de soţul ei şi să fie credincioasă, în acelaşi timp, lui Cristos. În asemenea cazuri, prima ei loialitate este faţă de Domnul Isus. Acolo unde o soră creştină are un soţ mai înapoiat, versetul de faţă arată că ea trebuie să-şi ajute soţul să-şi împlinească rolul ce i s-a încredinţat în familie, iar nu să încerce să uzurpe poziţia soţului, doar pentru că este mai inteligentă decât el.

Ce frumos este echilibrul pe care ni-l prezintă cuvântul lui Dumnezeu! Apostolul nu se opreşte la sfatul adresat soţiilor, ci arată acum că şi soţii au responsabilităţi. Ei trebuie să-şi iubească soţiile, şi să nu ţină necaz pe ele. Dacă aceste precepte simple ar fi respectate, multe din problemele vieţii de căsnicie ar dispare, iar familiile ar fi mult mai fericite în Domnul. În realitate, nici o soţie nu prea va avea obiecţii în ascultarea de soţul care o iubeşte cu adevărat. S-a observat că soţului nu i se spune să-şi oblige soţia să asculte de el. Dacă aceasta nu ascultă, el trebuie să se ducă la Domnul, să-I spună Lui. Supunerea trebuie să fie actul ei de bunăvoie, cum se cuvine în Domnul.

Copiii sunt sfătuiţi să asculte de părinţii lor în toate privinţele, căci lucrul acesta este plăcut Domnului. În toate veacurile, familiile au fost sudate de prezenţa a două principii de căpetenie: autoritate şi ascultare. Aici avem al doilea dintre ele. Observaţi că această ascultare trebuie să fie în toate privinţele. Asta înseamnă ascultare nu numai în lucrurile care sunt agreabile, ci şi în cele care nu sunt, în mod firesc, plăcute.

Copiii creştini care au părinţi ne-mântuiţi se găsesc adesea într-o situaţie dificilă. Ei doresc să fie loiali Domnului, dar în aceiaşi timp sunt confruntaţi cu pretenţiile părinţilor lor. În general, noi credem că dacă ei îşi onorează părinţii, Dumnezeu, la rândul Lui, îi va onora. Atâta timp cât ei locuiesc cu părinţii lor, au o obligaţie foarte bine definită de îndeplinit. Desigur, ei nu trebuie să facă nimic care ar fi contrar învăţăturilor lui Cristos, dar de obicei nu li se va cere să facă acest lucru. Adesea ei vor fi chemaţi să facă lucruri care le sunt neplăcute, dar atâta timp cât ele nu sunt clar greşite sau păcătoase, ei trebuie să se hotărască să le facă ca pentru Domnul. În felul acesta, ei pot fi o mărturie bună pentru părinţii lor, căutând să-i câştige pentru Domnul.

Taţilor li se spune să nu-i întărâte pe copiii lor, pentru ca aceştia să nu se descurajeze. Este interesant că sfatul acesta se adresează taţilor, iar nu mamelor. Oare nu ne dezvăluie pericolul de care e pândit tatăl de a comite această greşeală în măsură mult mai mare decât este mama? Kelly sugerează că mamele sunt de cele mai multe ori tentate să-şi răsfeţe copiii.

De la versetul 22 până la sfârşitul capitolului, Duhul lui Dumnezeu se adresează robilor sau sclavilor. Este interesant să observăm spaţiul acordat în Noul Testament sclavilor - un fapt care nu este întâmplător. El ne arată că indiferent cât de jos s-ar afla cineva pe scara socială, poate atinge cele mai înalte culmi în viaţa creştină, prin credincioşia sa faţă de cuvântul lui Dumnezeu. Poate că este în acelaşi timp o reflecţie a preştiinţei lui Dumnezeu cu privire la faptul că cei mai mulţi creştini aveau să ocupe poziţii de slujire, mai degrabă decât poziţii de autoritate. De pildă, în Noul Testament găsim foarte puţine instrucţiuni privitoare la dregătorii naţiunilor. În schimb, găsim o sumedenie de îndrumări pentru cei ce şi-au consacrat viaţa slujirii altora. Sclavii din vremea lui Pavel erau de obicei foarte desconsideraţi şi, desigur, primii creştini vor fi fost surprinşi de spaţiul care li se acordă în aceste Scrisori. Faptul dovedeşte însă că harul lui Dumnezeu se coboară până la locul unde se află oamenii, indiferent cât de umilă ar fi poziţia ocupată de aceştia în viaţă. C. H. Mackintosh face următoarea observaţie: „Sclavul nu este exclus de la lucrarea lui Dumnezeu. Prin simplu fapt că-şi face datoria înaintea lui Dumnezeu, el poate împodobi doctrina, aducând slavă lui Dumnezeu."

Robilor li se spune să asculte în toate de cei ce sunt stăpânii lor pământeşti - termenul „pământeşti" constituind o atenţionare subtilă că aceştia sunt stăpâni doar în cele pământeşti! Asta pentru că ei au un Stăpân care este mai presus de toţi şi care vede tot ce se face copiilor Săi aflaţi în poziţii umile. Sclavii nu trebuie să slujească numai când sunt sub ochii lor, ca cei care caută să placă oamenilor, ci cu curăţie de inimă, temându-se de Domnul. (Pentru a vedea o bună pildă a acestui adevăr în Vechiul Testament, deschideţi la Geneza 24:33.) În special când o persoană este asuprită, există tentaţia de a încetini lucrul, atunci când nu se uită stăpânul. Dar slujitorul creştin îşi va dea seama că Stăpânul lui se uită întotdeauna şi astfel, chiar dacă împrejurările sale pământeşti sunt foarte amare, el va lucra ca pentru Domnul.

Cu curăţie de inimă înseamnă că el va fi dominat de motive curate - adică va lucra numai pentru a-l fi plăcut Domnului Isus.

Interesant e că nu găsim în Noul Testament nici o prohibiţie expresă a sclaviei. Evanghelia nu răstoarnă instituţii sociale prin revoluţie. Dar oriunde a pătruns Evanghelia, sclavia a fost abolită. Asta nu înseamnă că aceste instrucţiuni sunt, astfel, fără însemnătate pentru noi. Tot ce se spune aici se poate aplica foarte bine şi la situaţia relaţiilor dintre patron şi salariaţi.

Orice se face trebuie făcut din toată inima (textual: „din suflet") ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni. În orice formă de slujire creştină, precum şi în toate sferele vieţii, există multe obligaţii de lucru care le displac oamenilor. E de prisos să spunem că în general evităm asemenea munci. Dar versetul acesta ne învaţă lecţia importantă că până şi cel mai umil serviciu poate fi glorificat şi ridicat la rang de demnitate, dacă este făcut ca pentru Domnul. În această privinţă, nu există deosebire între lucrarea seculară şi cea sacră. Toate lucrările sunt sacre. Răsplăţile din cer nu vor fi pentru proeminenţă sau pentru succese aparente, nici pentru talente sau prilejuri, ci pentru credincioşie. Astfel persoane obscure vor fi într-o poziţie mai bună în ziua aceea, dacă şi-au îndeplinit cu credincioşie îndatoririle ca pentru Domnul. Două motouri atârnate adesea deasupra chiuvetei, în multe bucătării, sună astfel: „Nu oricum, ci triumfător" şi „Servicii divine se ţin aici de trei ori pe zi."

Domnul este Cel care ţine în prezent evidenţa datelor şi tot ce se face pentru El îi va reţine negreşit atenţia. „Bunătatea lui Dumnezeu va răsplăti bunătatea oamenilor." Cei ce nu au decât puţine moşteniri pământeşti vor primi în schimb răsplata moştenirii în cer. Să ne aducem aminte de acest lucru când vom fi chemaţi din nou să facem un lucru neplăcut, fie în cadrul bisericii, fie la slujbă. Va fi o mărturie pentru Cristos, dacă vom reuşi să facem acest lucru fără murmur şi dacă ne vom da toate străduinţele să facem cât mai bine această lucrare.

Pavel nu precizează la cine se referă în versetul 25. Poate că se referă la un stăpân nedrept, care îşi asupreşte slujitorii. Poate că un slujitor creştin s-a săturat să mai asculte de poruncile nedrepte venite din partea acestui stăpân. „Nu-i nimic", spune Pavel, „Domnul ştie tot ce se întâmplă, cunoaşte problema cu care eşti confruntat şi se va ocupa şi de nedreptăţile care ţi se fac."

Dar deşi în text sunt cuprinşi, probabil, şi stăpânii, el se referă în principal la slujitori. Lucrul de mântuială, înşelăciunea, tragerea chiulului sau alte forme de nesinceritate nu vor rămâne neobservate. La Dumnezeu nu există părtinire. El este Stăpânul tuturor şi distincţiile de care ţin seama oamenii nu înseamnă nimic pentru El. Dacă sclavii îşi înşeală stăpânii (cum se pare că a făcut Onisim), ei vor trebui să dea socoteală înaintea Domnului.

Versetul acesta ar trebui să facă parte, logic, din capitolul 3.

Stăpânii trebuie să acorde robilor ceea ce este drept şi cinstit. Ei nu au voie să reţină plata ce li se cuvine, ci trebuie să-i plătească bine pentru munca efectuată. Acest lucru se adresează direct patronilor creştini. Dumnezeu urăşte asuprirea celor săraci şi darurile unui om care s-a îmbogăţit prin metode inacceptabile de folosire a braţelor de muncă, pe care Domnul le respinge: „Păstrează-ţi banii, pentru că nu-Mi place modul în care i-ai obţinut" (vezi Iacov 5:1-4). Stăpânii nu trebuie să fie aroganţi, ci plini de teamă, căci şi ei au un Stăpân în cer, care este drept şi neprihănit în toate căile Sale.

Înainte de a încheia acest fragment, este interesant să observăm de câte ori readuce apostolul Pavel în discuţie aceste chestiuni ce ţin de viaţa cotidiană sub reflectorul domniei lui Cristos, după cum urmează:

(1) Soţiile - cum se cuvine în Domnul (versetul 18).

(2) Copiii - plăcuţi Domnului (versetul 20).

(3) Slujitorii - temându-se de Domnul (versetul 22).

(4) Slujitorii - ca Domnului (versetul 23).

Pavel nu oboseşte în a-i sfătui pe copiii lui Dumnezeu să fie stăruitori în rugăciune. Negreşit unul din regretele pe care le vom avea în cer va fi că nu am petrecut mai mult timp în rugăciune, în special când ne vom da seama în ce măsură mare ne-au fost ascultate rugăciunile. Întreg subiectul rugăciunii este învăluit de un mare mister, la multe din întrebările legate de el ne-existând răspunsuri. Dar cea mai bună atitudine pe care o poate adopta un creştin este să nu caute să analizeze sau să despice firul în patru sau să înţeleagă tainele cele mai adânci ale rugăciunii. Cea mai bună metodă este să ne rugăm încontinuu, cu credinţă simplă, renunţând la îndoielile noastre de ordin intelectual.

Nu numai că suntem îndemnaţi să stăruim în rugăciune, dar ni se spune să şi veghem în ea. Asta ne aminteşte imediat de cererea adresată de Domnul Isus ucenicilor în grădina Ghetimani: „Vegheaţi şi rugaţi-vă ca să nu căderi în ispită." Ei nu au vegheat însă şi astfel au adormit. Nu numai că trebuie să veghem să nu adormim, ci trebuie să fim cu băgare de seamă şi cu privire la posibilitatea ca gândurile noastre s-o ia razna, să ne pierdem concentrarea, să nu mai fim realişti. De asemenea trebuie să veghem ca să nu fim văduviţi de timpul pe care trebuie să-l alocăm rugăciunii (Efeseni 6:18). Şi apoi rugăciunile noastre trebuie să fie însoţite de mulţumiri. Nu numai că trebuie să mulţumim pentru răspunsurile primite în trecut la rugăciune, ci, cu credinţă, trebuie să-I mulţumim Domnului şi pentru rugăciunile la care nu ne-a dat răspuns. Guy King rezumă foarte frumos acest lucru: „Dragostea Sa ne doreşte binele suprem; înţelepciunea Sa ne cunoaşte la modul suprem; iar puterea Sa ne poate obţine binele suprem pentru noi."

Pavel îi roagă pe coloseni să-şi aducă aminte să se roage şi pentru el şi pentru slujitorii Domnului care sunt cu el la Roma. Ce frumos e să observăm că nu le cere să se roage să fie eliberat din închisoare, ci ca Dumnezeu să-i deschidă o uşă pentru predicarea cuvântului. Apostolul voia ca Dumnezeu să-i deschidă uşi. Ce lecţie importantă trebuie să fie aceasta pentru noi! Este foarte posibil să ne dăm străduinţa să deschidem singuri uşi pentru slujirea creştină. Dar acesta e un pericol ce trebuie evitat. Dacă Domnul ne deschide uşi, atunci putem intra cu încredere pe aceste uşi, ştiind că El este Cel care ne conduce. Pe de altă parte, dacă noi înşine ne deschidem aceste uşi, atunci nu mai putem fi siguri că ne aflăm în centrul voii Domnului şi curând după aceea s-ar putea să recurgem la metode fireşti de a efectua ceea ce noi vom continua să numim lucrarea Domnului. Cererea concretă a lui Pavel este ca o uşă să i se deschidă pentru ca el să vorbească despre taina lui Cristos, pentru care se afla el în lanţuri. Taina lui Cristos din acest verset este adevărul despre biserică, şi în special aspectul care se poate defini prin sintagma: „Cristos pentru Neamuri". Acesta a fost un aspect special al mesajului evangheliei care i s-a încredinţat lui Pavel să-l vestească. Or, tocmai pentru faptul că a îndrăznit să sugereze că Neamurile pot fi mântuite în acelaşi fel ca iudeii au reuşit în cele din urmă conducătorii iudei să-l trimită la Roma ca deţinut.

Există unii care susţin că marea taină despre biserică i-ar fi fost descoperită lui Pavel pe când se afla în închisoare. Prin urmare, aceştia pun mare accent pe „epistolele din închisoare", subestimând, după câte se pare, importanţa Evangheliilor şi a altor cărţi din Noul Testament. Dar din versetul acesta reiese clar că predicarea tainei a fost cauza întemniţării sale şi prin urmare îi va fi fost descoperită înainte de arestarea sa.

El este dornic s-o facă cunoscută, adică s-o predice într-o manieră atât de limpede încât să fie numaidecât înţeleasă de oameni. Aceasta ar trebui să fie dorinţa tuturor creştinilor: de a căuta să-L facă pe Cristos cunoscut. Nu există nici o virtute în a fi „adânc". Noi trebui să căutăm să câştigăm masele de oameni şi pentru a face acest lucru, mesajul trebuie prezentat într-o manieră simplă şi clară.

Creştinii trebuie să se poarte cu înţelepciune faţă de cei din afară. În purtarea lor de zi cu zi ei trebuie să-şi dea seama că sunt urmăriţi foarte atent de necredincioşi. Lumea e mai interesată de umblarea sau comportarea noastră, decât de vorbirea noastră sau, cum s-a exprimat Edgar Guest: „Oricând prefer să văd, mai degrabă decât să aud o predică." Asta nu înseamnă că creştinul nu trebuie să-L mărturisească pe Cristos şi cu buzele lui, dar ideea care se desprinde de aici este că purtarea noastră trebuie să corespundă cu vorbirea noastră. Niciodată nu trebuie să se poată spune despre noi: „Numai vorba e de el"

Răscumpărând timpul înseamnă „cumpărând prilejuri" de a-L sluji pe Domnul. În fiecare zi din viaţa noastră suntem confruntaţi cu prilejuri de a-L mărturisi pe Domnul Isus Cristos, spunându-le oamenilor despre puterea Sa de a-i mântui. Pe măsură ce se ivesc aceste prilejuri, noi trebuie să le prindem numaidecât. Termenul: „a cumpăra" presupune că adesea ne costă acest lucru. Dar oricât de mare ar fi costul, noi trebuie să fim gata să vorbim despre scumpul nostru Mântuitor celor care nu-L cunosc.

Cuvântul nostru trebuie să fie totdeauna cu har, dres cu sare, ca să ştim cum trebuie să răspundem fiecăruia. Pentru, ca vorbirea noastră să fie întotdeauna cu har, ea trebuie să fie curtenitoare, smerită şi cristianică. Din ea trebuie să lipsească bârfa, frivolitatea, necurăţia şi amărăciunea.

Sintagma: dreasă cu har poate avea mai multe înţelesuri. Unii comentatori cred că deşi limbajul nostru trebuie să fie curtenitor, el mai trebuie să fie onest şi lipsit de ipocrizie. Alţii privesc sarea ca element care potenţează aroma sau gustul, prin urmare, ei cred că Pavel vrea să spună

aici că vorbirea noastră nu trebuie să fie niciodată ştearsă, fadă sau insipidă, ci întotdeauna cu folos, mereu vioaie. Lightfoot spune că autorii păgâni foloseau termenul de sare când voiau să se refere la vorbirea plină de inteligenţă a cuiva. Dar Pavel înlocuieşte inteligenţa cu înţelepciunea. Poate că modul cel mai bun de a explica sensul aceste sintagme este de a studia limbajul folosit de Domnul Isus. Femeii prinse în adulter El i-a spus: „Nici eu nu te condamn: du-te şi nu mai păcătui!" Aici avem şi harul şi sarea. Mai întâi, harul: „Nici Eu nu te condamn." Apoi sarea: „Du-te şi nu mai păcătui!" Apoi din nou Domnul Isus i-a spus femeii de la fântâna lui Iacov: „Dă-Mi să beau... Du-te şi cheamă-l pe soţul tău." Prima rostire se referă la har, pe când a doua ne aminteşte mai mult de sare.

Ca să ştiţi cum trebuie să răspundeţi fiecăruia. Poate că apostolul Pavel se gândeşte aici în mod deosebit la gnosticii, care se apropiau de coloseni cu doctrine plauzibile. Prin urmare, colosenii trebuiau să fie gata să le răspundă acestor învăţători falşi cu cuvinte de înţelepciune şi credincioşie.

Tihic a fost, după câte se pare, cel pe care l-a ales Pavel să ducă această scrisoare de la Roma la Colose. Maclaren îşi imaginează cât de surprins ar fi fost Tihic dacă i s-ar fi spus că „aceste suluri de pergament aveau să supravieţuiască tuturor elementelor de faimă ostentativă ale acestui oraş, şi că numele său avea să fie cunoscut până la sfârşitul timpului, în toată lumea."

Pavel îi asigură aici pe sfinţi că atunci când va sosi, Tihic le va spune toate veştile despre apostol. Din nou suntem impresionaţi de minunata combinaţie de titluri pe care apostolul Pavel le conferă acestui frate, numindu-l fratele preaiubit şi slujitorul credincios, rob împreună cu mine în Domnul. Cu cât mai de dorit sunt aceste titluri decât pompoasele apelative ecleziastice acordate oficialilor bisericii în vremea noastră!

Călătoria lui Tihic la Colose avea să slujească două scopuri. Mai întâi, el avea să le dea sfinţilor o relatare nemijlocită despre Pavel şi însoţitorii lui la Roma, urmând apoi să mângâie inimile colosenilor. Aici din nou termenul a mângâia are mai mult ideea de a întări sau a încuraja (vezi 2:2) decât aceea de a consola. Slujba lui către ei urma să aibă efectul general de a-i ajuta să ia o poziţie hotărâtă împotriva învăţăturii false ce făcea ravagii în vremea aceea.

Menţionarea numelui Onisim ne prezintă minunata relatare cuprinsă în Scrisoarea lui Pavel către Filimon. Onisim a fost un sclav fugar care a căutat să scape de pedeapsă, fugind la Roma. Dar între timp a intrat în legătură cu Pavel, care, la rândul lui, l-a îndrumat spre Cristos. Acum Onisim urma să se întoarcă la fostul său stăpân, Filimon, la Colose. Imaginaţi-vă bucuria credincioşilor de la Colose când vor fi sosit aceşti doi fraţi, cu scrisori din partea lui Pavel! Negreşit ei vor fi stat până seara târziu, copleşindu-i cu întrebări despre condiţiile de la Roma, fiind informaţi despre curajul de care dădea dovadă apostolul în slujba Mântuitorului său.

Nu se cunosc multe despre Aristarh decât faptul că fusese arestat în legătură cu slujirea sa pentru Domnul, aşa cum consemnează Fapte 19:29. Acum el este deţinut împreună cu Pavel la Roma.

Marcu este identificat aici drept vărul lui Barnaba. Acest tânăr pornise la drum împreună cu Pavel şi Barnaba în călătoriile lor misionare. Datorită eşecului său Pavel a decis ca Marcu să fie lăsat acasă. Dar Barnaba a insistat să-l ia cu el. Acest lucru a provocat o disensiune între cei doi lucrători creştini mai vârstnici. Acum însă e îmbucurător să aflăm că eşecul lui Marcu nu a fost definitiv, ci că mai târziu a recâştigat încrederea preaiubitului Pavel.

Dacă Marcu va vizita oraşul Colose, sfinţilor de acolo li se spune să-l primească bine. Menţionarea lui Marcu, autorul evangheliei a doua, ne aminteşte de faptul că fiecare din noi scrie o evanghelie, zi de zi.

Fiecare scriem o evanghelie, câte un capitol pe zi, prin fapte, priviri şi cuvinte. Acţiunile ne definesc - mai fidel decât cuvintele noastre. Întrebarea se pune: „Care este evanghelia după tine?"

Un alt coleg de lucru al lui Pavel este numit Isus, zis şi Iust. Isus era un nume destul de obişnuit pe vremea aceea, cum este şi astăzi în unele ţari. Este echivalentul grec al numelui ebraic „Iosua". Fără îndoială omului acesta i se spunea şi Iust întrucât prietenii lui creştini au observat incongruitatea ca el să aibă acelaşi nume ca Fiul lui Dumnezeu.

Cei trei oameni mai sus numiţi erau cu toţii iudei convertiţi. Într-adevăr, ei au fost singurii foşti iudei care au lucrat împreună cu Pavel pentru împărăţia lui Dumnezeu şi care s-au dovedit o mângâiere pentru Pavel.

Când Pavel se pregăteşte să-şi încheie scrisoarea, Efapfras îi aminteşte să adauge propriile sale salutări personale către sfinţii preaiubiţi din Colose. Epafras, care era de loc din Colose, îşi aducea mereu aminte de credincioşi în rugăciunile sale, rugându-L pe Domnul ca ei să fie desăvârşiţi şi cu totul siguri în toată voia lui Dumnezeu.

Pavel depune mărturie că Epafras a trudit în rugăciune, nu numai pentru cei din Colose, ci şi pentru creştinii din Laodiceea şi pentru cei din Hierapolis. Omul acesta era personal interesat de copiii lui Dumnezeu pe care îi cunoştea. Negreşit el avea o listă foarte lungă de nume pe care le aducea înaintea lui Dumnezeu în rugăciune şi nu ne-am mira dacă am afla că el se ruga în fiecare zi pentru fiecare dintre ei. „El se roagă vârtos pentru voi tot timpul, ca voi să staţi tari, cu convingerea nestrămutată, total consacraţi ţelului de a face voia lui Dumnezeu" (NEB).

Acum Pavel trimite salutări de la Luca, doctorul preaiubit, şi Dima. Găsim aici un studiu al contrastelor, Luca călătorise cu Pavel o bună bucată de timp şi probabil îl slujise atât fizic, cât şi spiritual, când a fost bolnav, când a fost prigonit şi întemniţat.

Dima pe de altă parte mersese o vreme cu apostolul, dar până la urmă Pavel a trebuit să spună despre el: „Dima, din dragoste pentru veacul de acum, m-a părăsit şi a plecat la Tesalonic" 2Timotei 4:10).

Acum sunt trimise salutări fraţilor din Laodiceea, lui Nimfa şi bisericii din casa lui. Citim din nou despre biserica din Laodiceea în Apocalipsa 3:14-22. Biserica de acolo a devenit între timp căldicică faţă de lucrurile lui Dumnezeu, adoptând o atitudine materialistă, de mulţumire de sine. Crezând că la asta se rezumă toate, oamenii de acolo nu şi-au dat seama că sunt goi. Manuscrisele nu sunt clare în această privinţă, respectiv dacă aici este pomenit Nymphas (un bărbat) sau Nympha (o femeie). Dar este suficient să observăm că în casa aceea din Colose exista o biserică. În vremea aceea creştinii nu aveau edificii somptuoase, ca cele actuale. Dar sunt sigur că cei mai mulţi dintre noi vor fi de

acord că puterea lui Dumnezeu într-o biserică locală este mult mai importantă decât clădirea în sine ori mobilierul elegant. Puterea nu depinde de aceste lucruri fizice; dimpotrivă, clădirile luxoase ale bisericilor adesea constituie o piedică în calea manifestării puterii duhovniceşti.

După ce va fi fost citită această epistolă la Colose, ea trebuia trimisă bisericii laodicenilor, pentru a putea fi citită şi acolo. Negreşit lucrul acesta a fost înfăptuit, dar din cele citite la Apocalipsa 3, se pare că laodicenii nu au ţinut seama de mesajul ei, cel puţin nu până la capăt.

Pavel îi îndeamnă pe coloseni ca şi ei să citească epistola care va veni din Laodiceea. Nu putem şti la care scrisoare se referă Pavel aici. Unii cred că este vorba despre aşa numita „Scrisoare către Efeseni" a lui Pavel. Unele manuscrise străvechi omit cuvintele „în Efes" din Efeseni 1:1. Asta i-a condus pe unii comentatori să creadă că Scrisoarea către Efeseni ar fi fost o scrisoare circulară care trebuia citită în mai multe biserici - de pildă, Efes, Laodiceea, şi apoi Colose. Această părere este sprijinită de faptul că în Efeseni găsim atât de puţine referiri personale, comparativ cu cele făcute în Coloseni. Pe de altă parte, întrucât Pavel a stat trei ani la Efes, e normal să presupunem că-i va fi cunoscut pe atât de mulţi dintre ei încât ar fi fost precar să aleagă doar câţiva dintre ei, de teamă să nu-i jignească pe alţii.

Lui Arhip i se spune să ia seama bine la slujba pe care a primit-o în Domnul şi s-o împlinească. Nici aici nu avem suficiente date pentru a şti la care slujbă se referă Pavel. Mulţi cred însă că Arhip era fiul lui Filimon şi că era activ în biserica din Colose. Versetul va căpăta mai multă semnificaţie dacă în locul lui Arhip vom trece numele nostru şi dacă vom auzi Duhul lui Dumnezeu spunându-ne: „Ia seama bine la slujba pe care ai primit-o în Domnul, ca s-o împlineşti!" Fiecare dintre noi a primit o slujbă de la Domnul şi într-o zi ni se va cere socoteală de ceea ce am făcut cu această slujbă, de felul cum ne-am achitat de slujirea noastră.

În acest punct, apostolul a luat în mână pana, adăugând salutul său personal de încheiere, semnând cu numele ne-evreiesc Pavel. Negreşit gestul acesta a fost mult îngreunat de lanţurile de la mâini, dar ele i-au dat prilejul să le amintească colosalilor să-şi aducă aminte de lanţurile lui. Sunetul peniţei care se contopeşte cu cel al lanţurilor este semnul final că lanţurile predicatorului nu pot lega Cuvântul lui Dumnezeu."

Apoi apostolul şi-a încheiat epistola cu cuvintele Harul să fie cu voi. Amin.

clickbible.org